

KAMPEN OM REKTORSTOL:

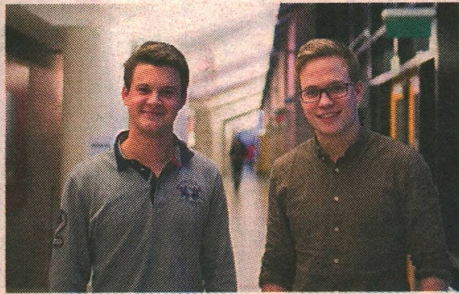


BLI KJENT MED FAVORITTEN DIN VIA ET EKSKLUSIVT INTERVJU -SIDE 5-6



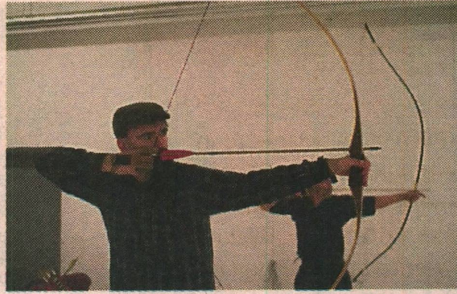
STUDENTUKAs TILBAKEKOMST: ARRANGEMENTET FULLT AV UNDERHOLDNING ER TILBAKE ETTER 2 ÅRS PAUSE!

SIDE 7



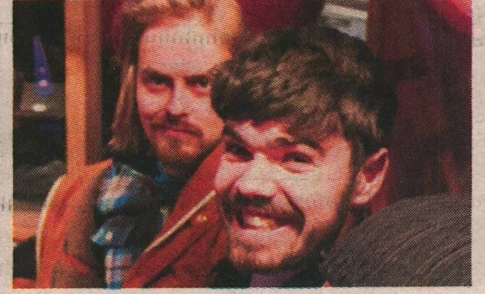
PÅ TIDE MED TROMSØ BØRS: ETTER EN STOR ETTERSPORSEL KOMMER BØRSKLUBBEN ENDELIG TIL UiT.

SIDE 8



STRAUMEYJAR BUELAGE IF FLØYA: BUESKYTING ER EN ØVELSE I KONSENTRASJON.

SIDE 18



PETER ESTDAHL: KID EXODUS DEBUTERER MED ALBUMET NORTHERN LIGHTS.

SIDE 24

NORGESPREMIERE

14. FEBRUAR 2013

HEDWIG AND THE ANGRY INCH

Tekst av John Cameron Mitchell, Musikk av Stephen Trask

STUDENTPRIS: 180,-
(ORDINÆR 280,-)

HÅLOG
ALAND
TEATER

halogalandteater.no

Ileder

BARBARA LESZ, ANSVARLIG REDAKTØR
BARBARA@UTROPIA.NO



Kvinnelig leder

Den muligens viktigste saken i denne utgaven, nemlig intervju med de to rektorkandidatene, fikk meg til å tenke på kvoter. Mange mener at det var på tide for UiT å få en kvinnelig rektor, det virker som om folk tror at det kan bli bedre enn med en mannlig rektor. Er det ikke for mye fokus på kandidatenes kjønn og ikke nok på deres programmer?

Kvoter ble opprinnelig etablert for å øke antall kvinner i politikk, administrasjon, forskning og annet. Meningen er å utjevne kvinnelige og mannlige politikere, folk i høyere administrative stillinger og innenfor forskning. En idealistisk tanke. Dessverre, førte det til verre og mer polariserte stereotyper.

Mer nøyaktig, mener jeg at kvoter har som hensikt å oppfordre folk (menn) til å gi jobb til kvinner. En av tankene bak var at kvinner ikke ble ansatt i høyere posisjoner tilknyttet makt fordi menn ikke anså dem som egnet. Men det er like ille å gi jobb til kvinner på grunnlag av kjønn og ikke fordi de egner seg til jobben, har gode kvalifikasjoner og erfaring. Det resulterer med høyere grad av underkvalifiserte kvinner i stillinger.

Som feminist vil jeg heller se mindre antall kvinner i høyere stillinger, med grunnlag i at de fikk posisjonen fordi de er kvalifisert i like stor grad som menn i de samme stillingene. Jeg synes også at hvis det finnes flere flinke kvinner enn menn bør de ansettes.

Jeg levde overbevist om at Norge var et likestilt land ganske lenge. Jeg ble ansatt som en leder og har aldri hørt at det ville være bedre hvis jeg var en mann. Jeg oppdaget ganske snart at mannssjåvinisme lever skjult i Norge, gjennom antydninger. Det viser at kjønn spiller fortsatt en altfor stor rolle i ansettelse enn det bør. Vi prøver å ansette nok kvinner, bare ikke for mange...

Jeg håper at den kvinnelige rektor vi får blir vurdert på bakgrunn av sine ferdigheter og prestasjoner. Og at når hun er ferdig, vil frasen «Endelig en kvinnelig rektor» ikke endres til «Aldri mer en kvinnelig rektor». Prestasjoner bør vurderes i forhold til individet og ikke vedkommendes kjønn.

Pressens Faglige Utvalg: (PFU) er et klageorgan oppnevnt av Norsk Presseforbund. Organet behandler klager mot pressen i presseetiske spørsmål. Adresse: Rådhusgt. 17, postboks 46 sentrum, 0101 Oslo. Telefon: 22405040. Utopia arbeider etter reglene i vær varsomplakaten for got presseskikk. Den som føler seg rammet av urettmessig avisomtale, oppfordres til å kontakte redaksjonen.

UTROPIA

ANSVARLIG REDAKTØR:
BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO

KULTURREDAKTØR:
KASIA MIKOLAJEWSKA
KASIA@UTROPIA.NO

NYHETSREDAKTØR:
MAGDALENA BUDÍNOVÁ
MAGDALENA@UTROPIA.NO

LAYOUTANSVARLIG:
AARON TESCHNER
LAYOUT@UTROPIA.NO

FOTOREDAKTØR:
THOMAS BUIKEMA
FJÆRTOFT
FOTO@UTROPIA.NO

SPORTSREDAKTØR:
SYLWIA SMIGIEL
SPORT@UTROPIA.NO

ØKONOMI- OG ANNONSEANSVARLIG:
NATALIA MAZUR
ANNONSE@UTROPIA.NO

NETTREDAKTØR:
CAMERON THOMPSON
CAMERON@UTROPIA.NO

TRYKK:
NR1 TRYKK TROMSØ

BESØKSADRESSE:
UNIVERSITETET I TROMSØ
TEORIFAGBYGGET 2 - 2.138
TELEFON: 77 62 09 60
WEB: WWW.UTROPIA.NO
E-POST: REDAKTOR@UTROPIA.NO

POSTADRESSE:
UTROPIA - STUDENTAVISA I
TROMSØ
UNIVERSITETET I TROMSØ/
HOVEDGÅRDEN
9037 TROMSØ

Oversikt

Nyheter

side 4

Internasjonalt Seminar Ferier 20-års jubileum	side 04
StudentUKAs Tilbakekomst	side 05
Rektorvalg: Intervju med Synnøve Jenssen	side 06
Rektorvalg: Intervju med Anne Husebekk	side 07
Børsklubben	side 08
Filmkurs på Helsefag	side 09
DT Lab på campus	side 11
Samfunnsspalte	side 12
Nierradakti	side 12

Meninger

side 13

To år etter: Ble de arabiske stemmene satt fri?	side 13
Alle er født ulike	side 14
Forente viljer er en formidabel kraft	side 14
Penalty for supporting gays in Russia	side 15
Studentrabatter på bussen	side 16
Vestens ve og vel	side 17
Sjallabais	side 17

Sport

side 18

Bueskyting	side 18
Hvilken sport kan du drive...	side 19
The feeling of Norway	side 20
Hitch Hiking in the North	side 21

Kultur

side 22

Musikk	
Nordlysfestivalen	side 22
New Winds in Arctic Traditions	side 22
Bolero Berlin	side 22
Vintage Pop	side 23
Is_Beat	side 23
Emigrant Blues	side 23
Hjerterå	side 24
Peter Estdahl	side 24
Hoist!	side 25
Casa Murilo	side 26
Sami Week – about	side 27
Metal Page	side 28
CD anmeldelser	
Totengefluester	side 29
Justin Bieber	side 29
Hjerterå	side 29
Halloween	side 29
2 Cellos	side 29
Filmanmeldelse	
Django	side 30
VT Spalten	side 30
Kunst	
Small Projects WTSFITS	side 31
Small Projects to perform is to achieve	side 31
Kunst på Campus	side 32
Teater	
Teater anmeldelse	side 32
Rekviem for ein gris	side 32
Bok	
Livets Prosa	side 33
Spill	
5for6	side 33

Underholdning

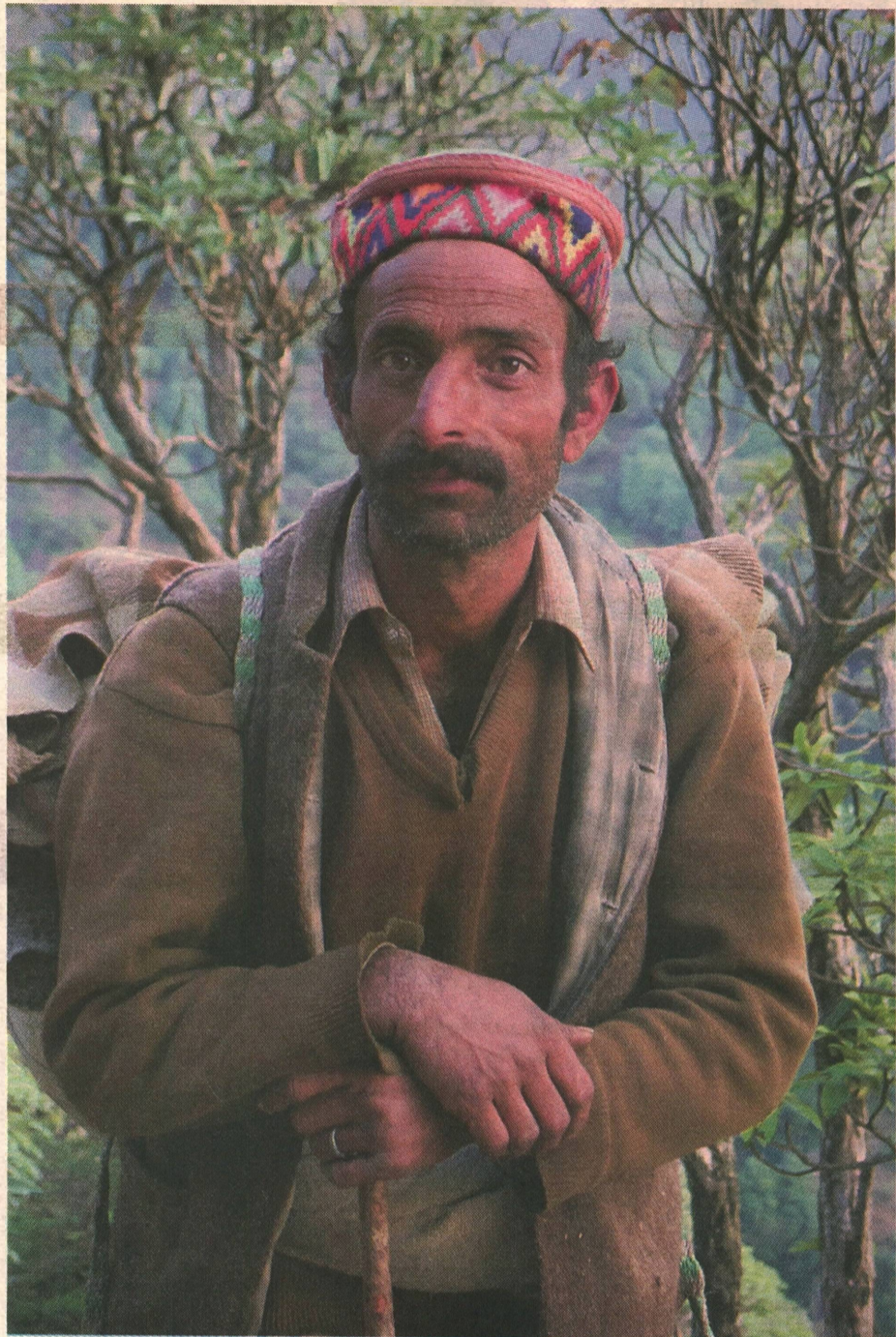
side 34

International Recipe	side 34
Kjemien Rundt Oss	side 34
Back Page	side 35

Bildespesial: Photorange

These are some of the pictures taken by Photorange the fotoclub here at the university. This time the theme was portrait photography.

<https://www.facebook.com/PhotoRangeUiT>



A GOOD SHEPHERD

FOTO: LAURI KAPARI



FOTO: HAUKUR SIGURDSSON



FOTO: HAUKUR SIGURDSSON

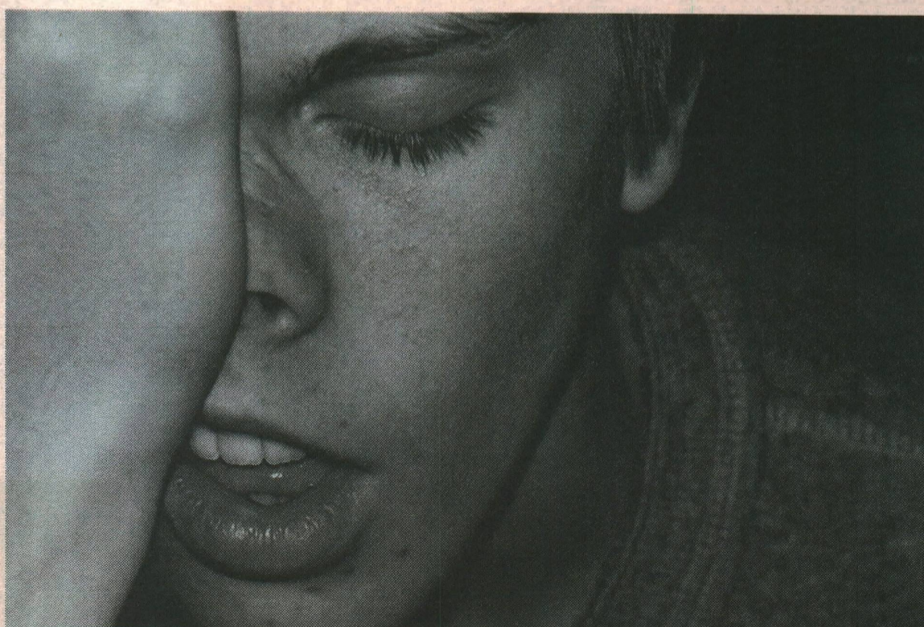


FOTO: KAISA BEDDARI



Utropiafor

35 år siden

1978:

Journalister fra Utropia skriver om finske Donald Duck sabotasje. I Helsinki mener det at Donald Duck er for borgerlig og gir barna gale holdninger.

10 år siden

2003:

I «Sviktet igjen» skriver Utropia om at Tromsø fikk ingenting i boligfordelingen. Småbarnsfamilie Vangberg må vente på familieboligen minst et år.

20 år med debatt i sentrum

Internasjonalt seminar feirer 20 år og benytter seg av anledningen til å oppfordre til debatt og engasjement.

THEA VINGE
THEAVINGE@LIVE.NO

Ta et aktuelt tema, en dyktig innleder med mye fagkunnskap, et sammensatt debattpanel, et engasjert publikum med tidvis sterke og motstridende meninger, og du har internasjonalt seminar på sitt beste.

Målgruppe: deg

Internasjonalt seminar er laget for Tromsøs befolkning, og representere på mange måter byens stemme.

—Målgruppa er folk flest, og publikummet kan være alt fra ungdomsskoleelever til pensjonister.

—Vi synes det er flott om studenter utvikler en interesse for internasjonalt seminar, sier Dassler.

Noen av debattmøtene er rettet mot folk flest, mens andre appellerer mer til spesielt interesserte.

—Det viktigste er jo at folk blir inspirert samt at de som allerede er interessert i temaet får litt påfyll, legger han til.

Aktuelle temaer

SLUG (slett ulandsgjelda) var initiativtakeren til internasjonalt seminar, og det oppstod på universitetet.

—I starten var det et forum for studenter som ønsket å ta opp viktige temaer til debatt.

Gjennom årene har internasjonalt seminar utviklet seg fra å være et "ølseminar" der man møttes for øl og debatt, til å bli mer profesjonelt og huses per dags dato av Tromsø bibliotek og byarkiv. Noe som ikke har endret seg er vektleggingen av at temaene skal være aktuelle.

—Vi prøver å være aktuelle, men det er ikke alltid like lett fordi det er veldig stor etterspørsel fra byens organisasjoner, så i høstsemesteret hadde vi allerede booket ferdig hele vårsemesteret, så vi kan ikke si at ok, nå på torsdag tar vi Mali, sier Dassler.

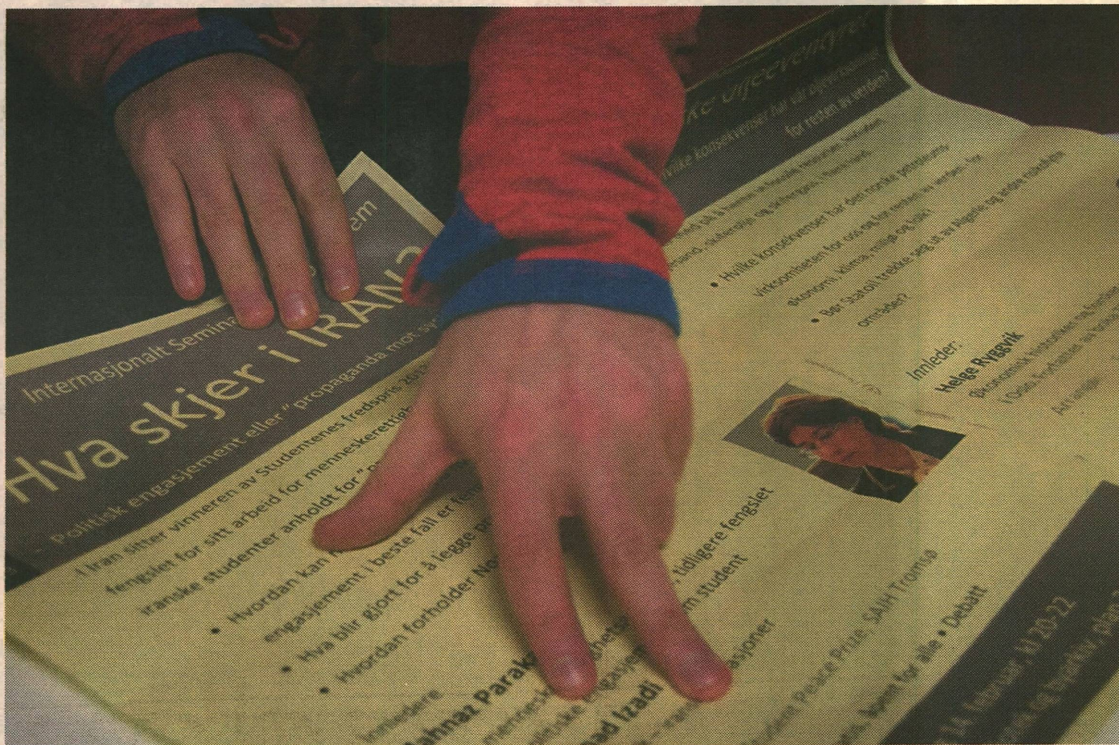
I én periode var det FN-sambandet som arrangerte de fleste møtene, men Dassler forklarer at de nå heller forsøker å samarbeide med byens organisasjoner om seminarene.

Samarbeid!

—Det er viktig å involvere byens organisasjoner, fordi vi jobber for at internasjonalt seminar skal være en arena for byens frivillige organisasjoner og studentorganisasjoner, og vi tilrettelegger for at de kan møtes og samarbeide om enkeltmøtene, snakke med hverandre og arrangere skikkelige gode debattmøter, fortsetter Dassler.

Internasjonalt seminar har en visjon om å samarbeide mer med studentorganisasjoner om å arrangere møter, og synes det er flott når studentorganisasjoner bruker sin stemme i dette forumet.

—Blant annet har FN-studentene og Amnesty sitt studentnettverk samarbeidet tidligere, noe vi sy-



UTROPIA INTERVJUET TIM DASSLER, EN MASTERGRADSDSTUDENT I FILOSOFI SOM OGSÅ JOBBER FULLTID FOR FN-SAMBANDET, DER HAN KOORDINERER MØTENE TIL INTERNASJONALT SEMINAR.

BILDER AV :
MARIA ISABELLE MIKALSEN

nes er topp! Samarbeidet mellom ISFIT og SAIH er et annet godt eksempel, forteller Dassler.

Interesse for debatt



Det at de allerede har mottatt forespørsler om høst 2013 og vår 2014 viser både viktigheten av tilbudet og interessen for det.

—Dette viser jo at det er en interesse for forumet og en interesse for debatt.

Dassler forteller om en tendens til at de møtene som handler om

veldig grunnleggende verdier i samfunnet er de som oftest vekker mest debatt og engasjement.

—Vi har hatt flere møter om muslimske og vestlige verdier, og da blir det skikkelig hot debatt og mange meninger.

Markering av jubileumet

Internasjonalt seminar markerte 20 års-jubileumet med å invitere Kristian Berg Harpviken fra peace research institute Oslo (PRIO) til å snakke om Norges rolle i verden.

—Harpviken er en utrolig dyktig innleder som snakket om Norge som fredsnasjon ift FN og EU.

Vårens program

I løpet av våren lover Dassler flere spennende temaer.

—Fredssenteret og palestina-komi-

teen har fått tak i Hilde Henriksen Waage som innleder, og Sverre Lodgaard, tidligere direktør for NUPI (Norsk Utenrikspolitisk Institutt) kommer for å snakke om et aktuelt tema innen midtøsten-problematikk. Vi kommer også til å ha et møte om ytringsfrihet i Iran med særlig fokus på studenter som i mange tilfeller blir fengslet når de snakker ut om hvordan de oppfatter systemet eller engasjerer seg i politiske saker. Dessuten kommer Rune B. Steen, forfatteren av svarteboka om norsk innvandringspolitikk.

For å holde seg oppdatert på temaene, oppfordrer Dassler til å besøke facebook-siden til internasjonalt seminar.

Kontaktinfo for studenter som ønsker å arrangere møter: intsem@fn.no

VERDENSTEATRET

K I N O



RUST OG BEIN



En av årets aller beste filmer.
Bergens Avisen



Et moderne og tøft samtidsdrama.
Aftenposten



Ein oppsiktsvekkjande, intens, original og innholdsrik film Klassekampen

Se www.verdensteatret.no
for hele månedens program.
Følg oss på Facebook!

StudentUKAs tilbakekomst



ILLUSTRASJON: PRESSE

Snart er det tid for ny StudentUKA. Noen år har gått siden forrige gang, men PR-ansvarlig Lene Olsen er overbevist om at festivalen vil holde et særdeles godt nivå til tross for tidligere utfordringer.

AV: KJETIL ENGH AASEN
EMAIL: ENGHAASENDEUX@HOTMAIL.COM

Forrige gang StudentUKA ble arrangert var i 2010, etter et par år er det nok en gang klart for en ny innholdsrik uke for studentene. Det er i år 30 år siden første StudentUKA gikk av stabelen, men da med et litt annet innhold, for den gang var det nemlig revy som var den store begivenheten. Arrangementet har blitt gjennomført annenhvert år siden den gang, og da det ble forsøkt å gjøre det to år på rad, 2009 og 2010, viste det seg rett og slett å være FOR mye jobb. I årene konseptet har blitt utviklet, har UKA blitt mer og viktig for andre organisasjoner, som har en anledningen til å presentere seg for studentene og forhåpentligvis kape nye frivillige.

Universitetet i ryggen

—Budsjettet for UKA13 har hatt sine prøvelser, forteller Lene Olsen på spørsmål om hvorvidt festivalen har fått tilstrekkelig med økonomiske midler.

—Det var veldig vanskelig å få støtte i starten av høsten, da det var lenge siden sist UKA ble arrangert og mye støtte hadde blitt delegert til andre. Lene Olsen som er PR-ansvarlig skryter av samarbeidspartnerne SP, SITØ og Universitetet som har vært gode støttespillere og hjulpet arrangementet igjennom de økonomiske utfordringene.

—Studentparlamentet ga oss 80.000 kr i støtte, og det var akkurat det vi trengte for at økonomien skulle havne i balanse.

Olsen påpeker at selv om årets festival kommer seg igjennom uten å havne i minus, er det viktig at billettsalget blir tilstrekkelig slik at de kan fortsette å arrangere. Hun er uansett optimistisk og er sikker på at StudentUKA kommer til å ha en lysende fremtid.

Festivalen er en selvstendig studentforening med et eget styre, som sammen med Studentparlamentet, Driv og Studentsamfunnet velger leder, nestleder og økonomiansvarlig på et årlig møte der alle de styrende parter samles.

—Vi har et nært samarbeid med Driv, og i år har vi også fått et nærmere samarbeid med Studentsamfunnet, kommenterer Olsen om viktig samarbeidet er for UKA.

Bredt spekter

—Vi har prøvd å få til noe i flere forskjellige sjangre, og håper at det skal være noe for enhver smak, Lene forteller om deres fokus på å skaffe en god blanding av lokale og nasjonale band.

Arbeidet med å booke avgjøres av styret, men det er en egen bookingansvarlig som hovedsakelig utfører oppgaven.

UKA består i all hovedsak av UKA-styret som er mellom 5 og 10 personer. I år er vi 9 stk, Olsen forteller videre om egne frivillige som blir rekruttert, men at det hovedsakelig er Drivs egne gruppe lojale frivillige som står for utførelsen.

Hun poengterer at Driv er en essensiell del av hele prosjektet, og at det neppe ville blitt noe uten. Selv om det allerede er

mange frivillige involvert, så er det fortsatt åpent for å bli med.

Støttespillere

—En utfordring er at det er svært vanskelig å få støtte fra næringslivet. Heldigvis er det noen aktører som har gått inn for å hjelpe oss, svarer Olsen på hva som er en av utfordringene.

—For at UKA skal kunne vokse seg større enn den er i dag er man avhengig av støtte utenfra universitetskretser.

Olsen formidler at StudentUKA er til for at studenten skal kunne få oppleve noe utenfor forelesningssalen, og til en så lav pris som mulig, og håper på at så mange som mulig tar turen innom Driv, iallefall minst en gang i løpet av festivalen.

Kampen om rektorstilling

Utropia presenterer portrettintervju med de to kvinnelige kandidatene til rektorstillingen, Synnøve Jenssen og Anne Husebekk

AV: MAGDALÉNA BUDÍNOVÁ

Synnøve Jenssen

1. Hva er hovedmotivasjon bak din kandidatur?

Hovedmotivasjonen er at dette er en av landsdelens mest spennende jobber i dag og både min erfaring som instituttleder og dekan, samt flere styreverv bla ved Høgskolen i Finnmark og min faglige kompetanse inne offentlig politikk, styring og ledelse gjør at jeg mener meg klart kompetent til å være rektor for UiT. Jeg har også med meg meget kompetente prorektorkandidater slik at vi til sammen vil utgjøre en sterk ledergruppe. I tillegg har vårt rektorsteam et sterkt engasjement for å få vist frem våre flotte studenter og ansatte, som vi ønsker å gi en enda bedre arbeids- og læreplass.

2. Hvorfor skulle studenter støtte deg og teamet ditt? Hva gjør deres program annerledes fra det andre?

Studentene er det viktigste vi har på universitetet og vi mener utdanning og studiekvalitet er den viktigste saken for UiT nå. Studenter kommer ikke primært til Tromsø fordi det er så fint her, midnattssol og nordlys og sosialt uteliv, men først og fremst for å få den beste utdanningen. Vi skal garantere og sørge for utdanninger som gir studentene trygghet på at de er meget kompetente til jobber både i næringslivet og innen offentlig sektor. Men skal utdanning gis et tydelig løft, er det viktig å gjøre noe med studiekvaliteten også. Det gjelder på den ene siden å kunne møte studentene på en bedre måte i forbindelse med alle store og små praktiske ting som dukker opp. Et servicetorg – veiviser

– vil lette dette arbeidet for studentene. Nå må studentene i stor grad springe rundt på egen hånd for å finne svarene. Dette er tenkt som et informasjonstorg der du kan henvende deg med store og små spørsmål som berører din studiehverdag. Vi må også bli bedre på å møte studentene i den hverdagen de har. Da kan bemannede lekerom på campusene gjøre at man for eksempel kan ha ærend på biblioteket, selv om det er planleggingsdag i barnehagen og få pass av barn i slike lekerom. Dersom du blir syk, skal du være trygg på at universitetet tilrettelegger studiehverdagen din etter sykdomsgraden og lengden på sykdomsforløpet.

Det er også viktig å få på plass flere og bedre lesesalsplasser og grupperom.

En annen viktig sak er å modernisere både undervisnings-, vurderings- og eksamensformer. Her kan nok universitetet virke gammeldags. Vi må ta i bruk digitale ordninger som forbereder deg som student langt bedre til arbeidslivet. Et godt eksempel på hvor gammeldags vi er, er skriftlige eksamener der studentene må skrive for hand. Vi mener også at det er et paradoks at vi i stor grad underviser som for 40 år siden gjennom forelesningene, og vil jobbe for å gjøre undervisningen mer aktiviserende for studentene. Streaming/video, tilgjengelig via f.eks YouTube, av forelesninger er noe de har meget gode resultatmessige erfaringer med ved universitetet i Stavanger. Dette bør vi også være nysgjerrige på og lære av. Det er et ønske at flere studenter bruker mer tid på studiene, og vi vil tilrettelegge for at studentene ser nytten og gleden av å gjøre det. Vi mener også at god opplæring av studentenes egne tillitsvalgte er sentralt, og ønsker å innføre studiepoeng-givende kurs for å gjøre disse i enda bedre stand til å videreutvikle egne utdanninger og universitetet som helhet. Vi må også få mer fokus på ordninger med hospitering/praksis/utplassering i private og offentlige virksomheter.

Studenter skal få anledning til

å bli kjent med forskning gjennom inkludering i forskningsgrupper

3. Etter din mening, hva bør UiTs hovedfokus være i fremtiden?

Som du ser av svar 2, må hovedfokus være på utfordringene internt på universitetet. Vi vil ha flere studenter og vi vil gjøre alt vi kan for at de skal tas godt vare på både faglig og sosialt. Det er også svært viktig at fusjonen med Høgskolen i Finnmark følges nøye opp. Her er det også mange studenter som skal med i vårt felleskap og der må vi samarbeide tett med studentorganisasjonene. Vi må også sørge for at forskerne får gode vilkår for mer og bedre forskning slik at undervisningen alltid gir det siste innen kunnskapsproduksjonen, men også fordi samfunnet rundt oss trenger ny kunnskap hele tiden.

4. På hvilken måte bidrar din utdanningsbakgrunn til fremtidsplanene?

Se p. 1 de første setningene.

5. Ble du overrasket da du fikk vite at begge kandidater er kvinner?

Nei, vi er kommet så langt når det gjelder likestilling her på universitetet at det overrasket ikke. Kvinner er like naturlige ledere som menn, og det er bra at vi uansett valgresultat nå får en kvinnelig rektor.

6. Hva er UiTs styrker, i forhold til utdannings-tilbud?

7. Jamfor, hva er UiTs svakheter?

6 og 7 gjelder mye av det samme som nr 2. I tillegg er vi et lite universitet der vi lettere blir kjent med hverandre og studenter kan enklere få snakket med lærerne/veilederne sine. Vi er et godt universitet med mange svært gode utdannings-tilbud, men vi må hele tiden være aktive med å fornye oss og



SYNNØVE JENSSEN

FOTO: THOMAS BUIKEMA FJÆRTOFT

ha kvalitet høyt oppe på dagsorden.

8. Hvordan skulle du løst boligkrisen?

Her det viktig å jobbe tett med studentsamskipnaden, slik at de får tilsagn på søknader til departementet på studentboliger. Når studenttallene går opp, er det jo naturlig at etterspørselen etter hybler også stiger. Ingen skal måtte si fra seg studieplassen sin fordi de ikke får et sted å bo, og vi skal samarbeide tett med studentdemokratiet, studentsamskipnaden, og kommunen for å ha et studentboligtilbud å være stolt av. Et annet viktig poeng for oss er å sørge for at prisene på å bo ikke er så urimelig høye at studentene må jobbe mye ved siden av studiene bare for å kunne bo, og her må vi se på hvordan vi kan samarbeide med aktørene i boligmarkedet.

9. Hva driver du med på fritiden?

Drar på Hytta i vakre Lyngen,

spinning, sykling ski og fotturer... og veldig glad i Vesterålen og Italia!

10. Kan du beskrive deg selv som student? Hva slags person var du? Var du medlem i noen studentorganisasjoner?

Jeg var heltidsstudent som etter hvert fikk jobbe på forskningsprosjekter og kunne skrive oppgaver innenfor disse prosjektene. Mot slutten av 1970-tallet var det et meget aktivt studentpolitisk miljø i Tromsø. Det var stinn brakke på Allmøtene og kampen stod mellom SOS Front/uavhengige sosialister og Rød Front (AKP, m-lere). Vi i SOS Front tok over alle studentpolitiske organ i 1977 og jeg var med i redaksjonen i den første studentavisen. Dette var en meget lærerik tid og noen av de beste årene. Mange av oss som var aktive i studentpolitikken, er i dag forelesere på universitet for dagens studenter.

Kampen om rektorstilling



ANNE HUSEBEKK

FOTO: THOMAS BUIKEMA FJÆRTOFT

AV: MAGDALÉNA BUDÍNOVÁ

Anne Husebekk

1. Hva er hovedmotivasjon bak din kandidatur?

Teamet har en samlet kompetanse som jeg tror er riktig og viktig for å lede UiT i de neste fire årene. Vi er til sammen erfarne forsknings- og utdanningspolitikere lokalt, nasjonalt og internasjonalt. Vi er godt forankret i UiT og Nord-Norge og vi har lyst til å lede UiT de neste 4 årene.

2. Hvorfor skulle studenter støtte deg og teamet ditt? Hva gjør deres program annerledes fra det andre?

Vi mener at vår vinkling på kreativitet og kvalitet i studietilbudet burde fenge studentene. Dessuten vil vi ha et fokus på studentvelferd;

boliger, kulturelle og sportslige aktiviteter.

3. Etter din mening, hva bør UiTs hovedfokus være i fremtiden?

UiT skal fortsatt være et av 4 viktige breddeuniversiteter i Norge. Det betyr hardt arbeid i forhold til forsknings- og utdanningskvalitet og kvantitet. Vi blir større og sterkere etter fusjonen med Høyskolen i Finnmark og fusjonsprosessen vil kreve ekstra oppmerksomhet og skal bli vellykket. Vi vil bygge videre på det spesielle ved å ligge i nord; nordområdesatsing, samisk, samarbeid med Russland, styrket tilstedeværelse på Svalbard.

4. På hvilken måte bidrar din utdanningsbakgrunn til fremtidsplanene?

Det er selvsagt viktig å ha lang fartstid på UiT og ha erfaring som student, phd stipendiat, postdoc og fast vitenskapelig ansatt. Jeg kjenner Helsefak spesielt godt etter 2 år som prodekan forskning. Min fagbak-

grunn fra medisin er ikke viktig i seg selv, men har bidratt til at jeg har hatt mange spennende verv og jobber som vil komme til nytte hvis teamet blir valgt.

5. Ble du overrasket da du fikk vite at begge kandidater er kvinner?

Jeg ble ikke overrasket, men veldig glad. Det blir kvinnelig rektor uansett valgresultat.

6. Hva er UiTs styrker, i forhold til utdanningstilbud?

UiT har en historie på innovasjon og nytenkning i utdanningene. Den medisinske studieplanen (den lille halvørde fra 1973) var i sin tid oppsiktsvekkende nytenkende og det finnes mange gode eksempler på at UiT tenker nytt. Nytenkning lå også til grunn for at lærerutdanningen på UiT fikk det første Senter for fremragende utdanning, SFU, (sammen med Oslo). Rektorteamet ønsker å videreføre engasjementet og nytenkningen slik at nye SFU'er kan legges til UiT og at studentene velger Tromsø fordi

tilbudet er spennende og godt. Relativt små studentgrupper på mange studier, gir god mulighet for kontakt mellom lærer og student.

7. Jamfor, hva er UiTs svakheter?

En svakhet er at det er krevende for små fagmiljø å tilby en komplett studieportefølje på alle nivå. En annen svakhet er at UiT ikke er et opplagt studiested for mange studenter i sør, noe som gjør at studenttallet (og indirekte også utdannings-tilbudet) ikke blir så stort som studiekvaliteten tilsier at det burde være.

8. Hvordan skulle du løst boligkrisen?

Rektorteamet ønsker et godt samarbeid med Tromsø Kommune og Studentsamskipnaden slik at det blir fortgang i planene om å bygge flere studentboliger. Vi vil også jobbe opp mot politiske myndigheter for å synliggjøre alvorlighetsgraden av boligmangelen i Tromsø sammenlignet med andre studiesteder, og fremhe-

ve de uheldige konsekvensene dette vil kunne ha i forhold til fremtidig rekruttering og kompetanseoppbygning i en landsdel i sterk vekst.

9. Hva driver du med på fritiden?

Jeg er friluftsmenneske; padler kajakk, går på toppturer og 'fla-te' turer sommer og vinter. Er interessert i kultur (film, teater, musikk, billedkunst) og er glad i å være sammen med familie og venner.

10. Kan du beskrive deg selv som student? Hva slags person var du? Var du medlem i noen studentorganisasjoner?

Jeg var student i UiT's pionerår. Politikk var en del av hverdagen. Studentorganisasjonene var knapt dannet. Jeg leste mye, var mye på tur, hadde et års permisjon og var NAVF studentstipendiat, ble kjæreste med en medstudent og fikk et barn i løpet av studietiden.

På tide med Tromsø Børs (ved UiT)

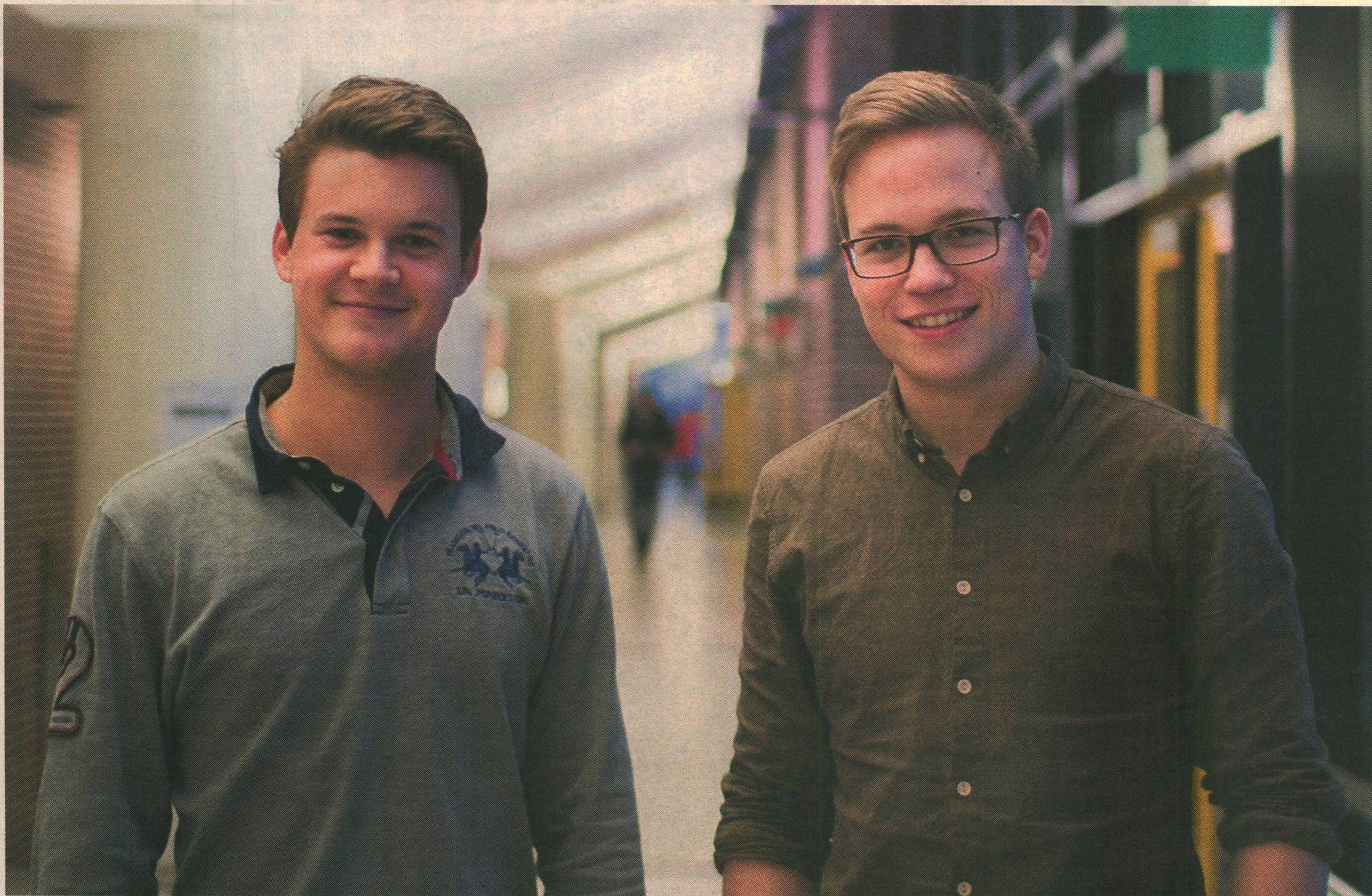


FOTO: THOMAS BUIKEMA FJÆRTOFT

To økonomistudenter synes at det er på tide å sette Tromsø på kartet i aksjemarkedets verden

ALEXANDRA TENEBROSO
ALETEN-2@STUDENT.LTU.SE

Sondre Strøm Nordnes er leder for en ny studentorganisasjon, med nestleder Hans-Christopher Ramstad ved sin side. Søknaden er sendt inn til Studentparlamentet. Går alt som planlagt, vil etableringen av den nye børsklubben skjedd allerede i februar.

Konkurrerer mot andre i landet

—Hva slags organisasjon er dette egentlig?

—Dette er et tilbud for alle finans- og børsinteresserte. Vi følte at ingen dekte det behovet, til tross for et mangfold av studentorganisasjoner på UiT. Organisasjonen er tilsiktet alle interesserte i investering, finans, aksjemarked og lignende, sier Strøm Nordnes.

Videre forklarer han hvordan de tenker å sette Tromsø på kartet for alvor:

—Vi vil få i gang en fiktiv portefølje med aksjer og vise hva vi kan. Vi har lyst å konkurrere om av-

kastning mot andre slike studentorganisasjoner i landet, som BI i Bergen og Oslo. Planen er å gå fra lekepenger til reelle satsinger, med lav risiko såklart.

«Hvis du lurer på hvordan du kan investere pengene dine, kan vi hjelpe deg»

Med andre ord: andre slike studentdrevne klubber i landet konkurrerer om høyeste avkastning basert på deres satsinger (se faktaboks). Strøm Nordnes og Ramstad har lyst å knuse alle andre og vise at Tromsø kan.

Mange interesserte

Nordnes går selv Økonomi og Administrasjon, og har lenge tenkt på å få i gang et slikt tilbud. Det kommer tydelig frem at en slik studentorganisasjon er etterlyst på campus:

—Jeg har snakket med mange

som uttrykker interesse for en slik organisasjon. Ikke bare økonomistudenter, det er også folk som studerer jus, medisin, arkeologi, alt mulig. Interessen er der.

—Men nå er det jo ikke slik at alle studenter sitter på overflødig formue, for å si det sånn. Hva med de som ikke har penger til overs?

Hans-Christopher Ramstad skyter raskt inn at det å ha penger ikke er en forutsetning for å bli medlem:

—Alle er velkommen, du trenger ikke å ha penger og du trenger ikke å betale deg inn for å bli medlem. Det viktigste er å ha interesse.

Ramstad tar selv en tverrfaglig grad i Politikk, Økonomi og Filosofi. Selv om alle er velkomne i klubben, vil det si at kompetansenivået vil sprike medlemmer imellom. Ramstad og Nordnes har tatt høyde for dette, som Nordnes selv påpeker:

—Vi kommer til å gi opplæring og holde kurs for de som er helt blanke. Folk kan komme til oss og be om råd eller forklaring. Hvis du lurer på hvordan du kan investere pengene dine, kan vi hjelpe deg.

Samme hvis du bare vil vite mer om aksjemarkedet.

Samarbeid og synliggjøring

—Vi kommer til å jobbe med bedre synliggjøring når søknaden går gjennom. Det er viktig at folk vet at vi eksisterer. Vi er positivt innstilt på samarbeid med flere

«...nå er det jo ikke slik at alle studenter sitter på overflødig formue, for å si det sånn»

studentorganisasjoner på campus som HHT-dagen og Start UiT, og er allerede i samtaler med Pareto angående innleie av en ekstern foreleser til et finansstema.

Studentparlamentet kommer til å avholde et møte hvor søknaden blir vurdert og stemt over. Det neste møtet tar sted i slutten av februar. Det er ikke utenkelig at allerede i mars vil Sondre Strøm

Nordnes og Hans-Christopher Ramstad ta kontakt med eksterne forelesere og holde kurs for sine nye medlemmer.

FAKTABOKS

Aksjer – Eierandel i en bedrift organisert som aksjeselskap.

Avkastning – Aksjens verdi, fratrukket kostnader ved aksjekjøp/salg.

Aksjefond – Mange aktører/investorer setter inn penger i en fond der penger blir investert i forskjellige aksjer, for å øke verdien av pengene.

Fond – Mange aktører/investorer setter penger i et fond, der pengene blir utnyttet på best mulig måte for å få mer verdi. Fellesfond er som en fellespott med forskjellige investorers penger, der alle går sammen om å øke verdien av fellespotten gjennom renter, aksjer eller kombinasjoner av disse.

Risiko – Hvor mye aksjer svinger i verdi. Noen aksjer er høyrisiko (opplever store verdiendringer), andre er lavrisiko (holder seg litt mer stabilt, på godt og vondt).

UiT satser på film



FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA

Utropia møtte Kristine Vollnes Johansen, Marit Olsvik Oppshal og Audun Hetland for å snakke om filmkurset og konkurransen som arrangeres av helsefakultetet.

MICHELLE MARIE SALIBA FREDRIKSEN

Hovedformålet med konkurransen er å bruke filmen i rekruttering av studenter til helsefakultetet.

—En ting som er viktig er at vi vil bruke studenter i studentrekruttering, sier Johansen. Hun jobber som rådgiver i utdanningstjenesten ved Helsefak, og vil profilere fakultetet:

—På denne måten får vi også frem hva studentene synes om å studere helsefag. Det er så viktig når vi skal rekruttere folk fra videregående, å vise hva våre studenter har laget. De er her og dette er slik de opp-

lever det. Det selger utrolig mye bedre enn alle ord vi kan skrive i studiekatalogen, sier Johansen.

Film som medium

—Det er mange måter å formidle på, enten det er tekst eller bilde eller film. Mer og mer dreier seg om formidling med film på nett. Mange deler av samfunnet er flinke til akkurat å tilpasse seg det, men vi på universitetet, vi er nok litt sånn gammeldagse og ligger litt bakpå.

Universitetet i Tromsø er relativt nytenkende når det gjelder å bruke film som formidling og rekruttering i Norge.

—Universitetet står på tre ben,

sier Audun Hetland. Hetland synes at det var god opplæring i forskning, god opplæring i undervisning, men i formidling fantes det ingenting. Helsefak hadde et formidlingskurs på 3 studiepoeng, og Audun Hetland med andre ville løfte tilbudet – i form av ReCO.

Research Communication and Outreach

ReCO ble etablert i 2010 for å jobbe med formidling av forskning på alle nivå. Etter hvert har ReCO fått en halv million i støtte for å bygge opp organisasjonen. De kjører nå kurs tre til fire ganger i året og har deltagere fra første- og andre-årsstudenter til professorer og forskningsledere - også fra andre universiteter. Tilbudet er unikt.

Hetland forteller at alle kan melde seg inn og medlemskapet er gratis, med mulighet for utlån av foto-/filmstyr.

—Vi ser at for eksempel det å lage film er krevende, og at det er en hel del du må lære – de fleste går kanskje med en mobiltelefon i lommen og det er godt nok til å lage film med, men du må vite hvordan du bruker kameraet. I løpet av et par kvelder her nå, håper vi at vi skal få hamret inn det meste av basisen, sier Hetland.

Filmkurset

Filmkurset ble arrangert 4. og 5. februar som en forkunnskap til filmkonkurransen, som har frist 15. mars. Det er ikke nødvendig

å ha vært med på filmkurset, men det kan være appellerende for mange.

Kristine Vollnes Johansen jobber med rekrutteringen.

—Det er mulig for alle studenter å være med på filmkurset og konkurransen selv om hovedkriteriene for bidragene er at de må handle om helsefag. Fjorårets vinner var for eksempel en jusstudent, sier Johansen.

—Filmen hans sier litt om det å være helsefagarbeider og medmenneske. I tillegg legges det vekt på filmteknikk og kvalitet. Pengepremien på 10 000 finansieres av administrasjonen og utdanningstjenesten.



Tekna

MELD DEG
INN I TEKNA
OG BLI

MASTER OF FUTURE

MELD DEG INN PÅ TEKNA.NO/FUTURE

ET MASTERSTUDIUM KREVER AT DU TAR ET HELHETLIG ANSVAR FOR UTDANNINGEN DIN. SKAFF DEG INNSIKT I BRANSJER SOM ER AKTUELLE FOR DEG ALLEREDE NÅ. FÅ ET SOLID FAGLIG NETTVERK UNDER STUDIENE. LÆR DEG Å SETTE OPP EN GOD CV. SKRIV JOBBØKNADER SOM VEKKER INTERESSE. BENYTT DEG AV VIRKELIG GODE MEDLEMSFORDELER, SLIK SOM GRATIS FORSIKRING I GJENSIDIGE. SOM MEDLEM I TEKNA FÅR DU ALT DETTE OG MER, SLIK AT DU I VIDESTE FORSTAND BLIR MASTER OF THE FUTURE.

Tekna er foreningen for deg som har eller planlegger en mastergrad innen teknisk-naturvitenskapelige fag

DT Lab: A space full of ideas

CAMERON THOMPSON
CAMERON@UTROPIA.NO

However, this is no ordinary lab kitted out with stereotypical beakers, Bunsen burners and test tubes. Rather, this is- as Federico Lozano, one of its co-founders- called it:

“A place for creativity; a place for transporting your ideas onto the physical.”

A place that has just officially opened on the 31st of January and is called the Lab for Design Thinkers (aka the DT Lab).

What is Design Thinking?

“Essentially it’s a methodology that uses the sensibilities and the toolkit of the traditional designer to approach business challenges,” explains Lozano.

It is taking a hands-on approach to solving a problem. One builds and re-builds products in what Lozano calls-an ‘iterative process’, whereby one learns from their mistakes with each model built until the best solution is reached.

“We talk about failing often, early and as quickly as possible. Because as soon as you fail, you learn- if you have the right mentality. And we fail through prototypes,” says Lozano.

Enter the Lab.

This will be the space in which such design thinkers can then work; it will be a lab for brainstorming and prototyping with all the equipment that is necessary to achieve both aims.

“There will be a lot of whiteboards from the ceiling to the floor; a lot of markers; a lot of simple prototyping materials: cardboard, plastic, glue guns, post-its, shape able metals- “it is a place where anyone can come and build what they’ve been thinking about,” elaborates Lozano.

Another feature of the lab that the founders hope to have is to make it easily re-configurable to meet the demands of any group that needs it. There are orders for tables, chairs and the whiteboards to all be on wheels in order to facilitate easy manoeuvrability.

However, he admits that it will not be a high-technology lab. In other words, no audio-visual equipment or the like are planned to be in-



FEDERICO LOZANO, LECTURER IN PRACTICAL ENTREPRENEURSHIP AT UiT AND CO-FOUNDER OF THE DT LAB.

FOTO: CAMERON THOMPSON

Tucked away in the basement of the BFE building- beyond rows of lockers- lays a lab... for Design Thinkers.

stalled. Rather, it will be perhaps deceptively more reminiscent of the nostalgic after-school arts and crafts rooms of one’s youth. Despite that, it is a place for serious innovation through hands-on experimenting.

Lozano also emphasizes the im-

portance of having diversity of thought (e.g. through having varying cultural backgrounds) when working on projects, and hopes that the lab will serve as a place for that diversity to come and collaborate.

An idea nexus for the entire University

Eventually, Lozano sees the lab moving again in as little as six months to a new location- one that is both physically and conceptually more central on campus. In his view, this lab is not just for

his class and classes like it, but is designed to be open to all students and even the public.

“We want this to be a space where everyone can feel as comfortable as possible to express their ideas and discover their inner creative self,” concludes Lozano.

Nierradakti



Sámi álbmotbeaivi 6. februar



FOTO: MARITA EILERTSEN

Sigrid Agnethe Hansen

Denne veka er det eit år sidan eg første gong kledde meg i kofte. Denne veka trekk eg i kofta ein gong til, i same anleining som i fjor, nemleg sameenes nasjonaldag, eller sámi álbmotbeaivi, som dagen heiter på nordsamisk. I 1992 blei nasjonaldagen vedtatt av Samekonferansen, og eitt år seinare blei dagen feira for første gong. Det betyr at i år er det tjue år sidan 6. februar offisielt blei feira som sameenes nasjonaldag, og det er ti

år sidan denne dagen blei offisiell flaggdag.

Mykje kan seiast om 6. februar. Det aller viktigaste er at samane har ein eigen nasjonaldag for å feire sin eigen kultur. I det at er offisiell flaggdag i Norge, ligg det ei erkjening frå den norske stat, at samane skal få vere samar og få feire seg sjølv og sin eigen identitet. Det kan vere ei slags unnskyldning for fornorskningstida. Men dette kan du få lese om eit anna sted. Det viktigaste er i alle fall at vi samar har vår eigen dag og at vi får gjere det vi

vil med han ilag med andre samar.

Da eg skulle skrive dette, blei eg og ei anna einige om at det skulle vere positivt. Det skulle ikkje handle om språkpolitikk, om diskriminering eller om kamp. Det skulle handle om kor fint 6. februar tross alt er. Og min favoritt med nasjonaldagen, ved sidan av bidus (reinkjøttssuppe), er sjølv sagt å kle meg i det finaste klesplagget eg har, nemlig den raude kofta mi.

Kofta er eit plagg som seier noko om kven vi er, kven for-

eldrane våre er, kor vi kjem ifrå, og kor vi vil. På lik linje med bunad, brukast kofte til høgtid og i kirke. Men kofta er eit meir fleksibelt plagg, og mange bruker ho i politiske møte, til kvardags, på festival eller på fest. Med bånd på koftekanten, holbien, fortel kofta kor koftebæraren kjem ifrå. Og med kofta seier vi kven vi er, kven vi tilhøyrer og kva det betyr for oss. Kofta kan vere i ullklede, i silkestoff, i diskomønster, kort eller lang, tjukk eller tynn, alt

etter tid, sted og rom, etter magekjensle og humør. Der bunaden heng roleg og andektig på plass i skapet mellom høgtidane, blir kofta tatt ut med jamne mellomrom. På onsdag tar eg ho ut, den raude drakta som fortel kven eg er og kven eg vil vere. Den seier «her er eg, her skal eg vere, her skal eg høyre til, og eg har ikkje tenkt meg nokon stad».

Til lykke med dagen, alle saman. Lihkku beivviin!

Studentsamfunnet Spalten



The new entrepreneurs

Dan Trygve Olsrød
Teknologiklubben

If you take a look back in history there weren't many nerdy entrepreneurs and what entrepreneurs there were fell into only one of two categories that were worshipped by the masses: God Almighty and Caesar (or any other world leader that takes your fancy). God was worshipped because he is omnipotent (at least we hope so) and Caesar (or any other one of his ilk), because he would chop your head off if you were not nice. The leaders

were the ones with great ideas because no-one else dared voice any of their own for fear of reprisals.

But times have changed and so have people. Nowadays a lot of entrepreneurs come from a mixed background. Now you can have an idea and start to develop it. You don't need approval from Caesar or God Almighty. Why the sudden change? I guess the web is to blame for some of it. These days you can get a lot of publicity from a web site or social media like Facebook and Twitter. Get-

ting your apps or products out there is easy, all you need is a little knowledge of scripting

and a few bucks for the server and you are set. So these days we have another entrepreneur category: "The Nerd".

So what's my opinion of nerds? Well, based on my observations, they don't look and act like the guys from the "Big Bang Theory." Nope. Today's successful nerd can easily be a college drop-out, or just as equally an Indian programmer in his or her late teens. The last nerdy event I was invited to was a combo party for Unreal Tournament involving shots of Jack Daniels. I guess that means nerds are starting to be cool too.

Success in the world of the entrepreneur means just two things: ideas and guts. It doesn't matter if you have a PhD, short hair, long hair, glasses or contacts. The new way doesn't discriminate based on appearance; what you need to sell is purely an idea - not your hair cut or Hugo Boss suit.

Last year I started with just an idea: a Science club on campus. This year I am "selling you one"! The idea is to have an arena where nerdy dreams can be built in the company of other like-minded students at the university. So far it's coming along nicely, but I need you. I need more students and more ideas. So if you're curious by nature, maybe the new Science Club is something to try out. We have a kickoff event for the club on the 17th February at 17.00 at Driv. Come and join in the FIFA tournament on the XBOX360 or to sign up to the club, or both.



FOTO: TEKNOLOGIKLUBBEN

Den Norske Kirke

Studentprestene

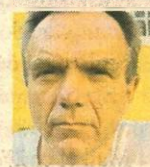
University Chaplains

Tor Stranda
tor.stranda@uit.no
91342023



<http://uit.no/studentprest>

Leif Bremer
leif.bremer@uit.no
97007193



To år etter: Ble de arabiske stemmene satt fri?



ILLUSTRASJON: GRAFFITI ON MOHAMED MAHMOUD STREET, CAIRO, OCTOBER 2012, FOTO: © AMNESTY INTERNATIONAL

KRONIKK AV OLE-G. SOLHEIM,
REGIONLEDER I AMNESTY INTERNATIONAL

Stemmen til millioner av egyptere forenet seg for to år siden i kravet om frihet og demokrati. En diktator ble tvunget til å trekke seg, men ble de arabiske stemmene frie?

Alber er 27 år og IT-utdannet. I høst satt han hjemme på pc'en sin i Kairo og videresendte en islam-satirisk video han fant på nettet. Da omringet naboer huset, truet Alber på livet og anklaget ham for kjetteri og ateisme. Moren ringte politiet for å få beskyttelse. De kom og de arresterte ham. Alber ble dømt til tre års fengsel for ærekrenkelse av religionen.

Dette skjer knapt to år etter at Egypt startet sin «25. januar-revolusjon». I dag er det den demokratisk valgte islamisten Mohamed Mursi som har makten i Egypt.

Maikel er 27 år og jus-utdannet.

Våren 2011 la han ut et blogg-innlegg om militærets maktmisbruk i Egypt. Da banket det på døra hans i Kairo. Han ble arrestert og stilt for en militær domstol og dømt til tre års fengsel for å ha svertet militæret med bloggen sin.

Dette skjedde noen måneder etter at Egypt kastet diktator Hosni Mubarak. På den tiden hadde militæret tatt kontrollen i Egypt.

Karim er 29 år og blogger. I 2007 fikk han fire års fengsel for et blogg-innlegg som var kritisk til de religiøse autoriteter og president Mubarak.

Ja, historien gjentar seg i Egypt. Det var og er fremdeles svært risikabelt å bruke ytringsfriheten sin i dette landet, vel å merke hvis man bruker den til å utfordre makten, det være seg den sivile, militære eller religiøse makten. Ytringsfriheten blir kneblet både av diktatorer, militærmakter og altså også av demokratisk valgte islamister.

Omveltningene i Midtøsten og Nord-Afrika har pågått i to år. Nyhetsbildet er både overveldende, forvirrende og motsetningsfylt. En ting er imidlertid klart: Utviklingen går ikke entydig i retning av mer demokrati og mer frihet. Syria er et åpent sår med en diktator som klamrer seg til makten ved hjelp av blodig undertrykkelse og vold. Men selv der diktatorer har måttet gi fra seg makten etter folkelig press, som i Tunisia og Egypt, har det ikke skjedd et grunnleggende brudd med fortiden. Mange av diktaturets institusjoner lever videre, en egentlig rettsstat er ikke innført. Og ytringsfriheten er fremdeles kneblet.

Veien fra diktatur til demokrati er ikke rettlinjet, men det har skjedd en fundamental endring over hele regionen: Folk har trosset frykten for forfølgelse og bestemt seg for å delta, å bruke stemmen sin. Som vi har sett, er det mange som betaler en høy pris for å delta i det offentlige ordskiftet. Amnesty International må kontinuerlig

sette i gang hasteaksjoner for folk som blir arrestert, torturert og dømt til fengselsstraff for å ha brukt sin ytrings- og forsamlingsfrihet, også i land som har gjennomført demokratiske valg.

Forfølgelsen av arabiske stemmer kan virke langt unna, men det angår Norge. Utfallet av de omveltningene som skjer der, har berørt oss og kommer til å berøre oss, enten vi liker det eller nei.

Norge har allerede rukket å involvere seg i krigføring i Libya, og nordmenn er blitt ofre for en tragisk gisselaksjon i Algerie som har sine kompliserte forgreninger til omveltningene i regionen. I Syria gjør Norge en innsats for å avhjelpe en humanitær katastrofe i borgerkrigen, en borgerkrig som i seg selv er tragisk, men som også kan få konsekvenser langt utenfor landets grenser.

Vi har involvert oss eller er blitt involvert i de sammenhengene der omveltningene har ført til vold. Det er et påtrengende behov

for at vi involverer oss for å *unngå* at vold oppstår. Vi kan kreve respekt for ytringsfriheten i hele regionen og si fra der mennesker knebles når de på fredelig vis bidrar til å utvikle sine samfunn. Det er en oppgave for politiske myndigheter og næringslivsaktører som er til stede i regionen, men det er faktisk også en oppgave for hver enkelt av oss. Vi kan bry oss om de som med stor risiko våger å utfordre makten og krever respekt for grunnleggende rettigheter som ytringsfriheten, religionsfriheten – deriblant retten til ikke å tro – og de som står opp for kvinners rettigheter og retten til et verdig liv.

Samfunn utvikler seg ikke i retning av mer frihet og mer respekt for menneskerettighetene uten åpen debatt. Derfor er stemmene til en Alber, en Maikel og en Karim avgjørende. Hver enkelt av oss kan støtte dem og bidra til å beskytte dem mot forfølgelse ved å gi dem vår oppmerksomhet.

Kronikk

Vi er alle født ulike

MIKAL JACOB HOLE,
STUDENT OG FILMSKAPER

Norge - et trygt, naturpent og fritt land å bo i. Ja, mange av dere som leser denne teksten slumpet faktisk til å oppleve noe så avsyndig statistisk usannsynlig som å fødes i verdenshistoriens mest optimistiske og lykkeligste sted tenkelig. Se på utdanning. Alle unge mennesker i Norge i dag har anledning til å studere hva de måtte ønske av høyere utdanning uavhengig av sosial klasse og foreldrenes inntekt - dette er vitterlig bra politikk i og med at akademisk talent ikke er lovmessig høykonsentrert i bemidlede familier. Men ikke alle egalitetspolitiske grep er til det beste for samfunnet - og det er spesielt én trend som fremkaller

engasjement og provokasjon hos meg. Jeg snakker om likhet i samfunnet uavhengig av ungdommers interesse, talent og motivasjon for skole. Opplever flinke elever i dagens skole et system som favoriserer og belønner de umotiverte og gjerne faglige svake elevene? Ja. Er det en menneskerett å oppnå noe i et samfunn uten å måtte jobbe for det? Nei. Og sist, fortjener alle elever på norske videregående skoler i dag å komme inn på en god høyere utdanning? Etter min mening - nei. La oss nå se nærmere på hvorfor jeg påstår noe så hårreisende lite politisk korrekt som at man må jobbe for å oppnå noe.

I Norge har vi opplevd en svimlende vekst i vår velstand de siste hundre årene - både materiell, kulturell og intellektuell. Det er en stor seier og vi skal sette pris på slikt som at vi her i Norge har

gratis helsehjelp, fri utdanning og yringsfrihet - slikt er grunnleggende i et demokrati. Vi har òg oppnådd, i de fleste henseender, et samfunn der det finnes likestilling og minimalt med stigmatisering når det gjelder funksjonshemninger, politiske meninger, seksualitet og lignende. Vi bor i et samfunn der vi tror på selvsrealisering - at alle mennesker skal ha muligheten til å utvikle det beste av seg selv. Men er det nå slikt at alle mennesker i Norge har nøyaktig de samme predisposisjoner for å bli eksempelvis leger? Nei. Har alle lyst til å bli leger? Nei. Er det noen som ønsker noe helt annet av livet sitt enn å løse homogene differensialligninger for å komme inn på slike studier? Ja. For å komme til kjernen av problemet med dagens norske skolesystem lager jeg et skille mellom de som ønsker sistenevnte og de som ikke ønsker

det. Per i dag, er disse to gruppene tvunget inn i samme klasserom for å løse nevnte ligninger. Resultatet av denne heterogene gruppen er enkelt og greit at de motiverte elevene hver dag må streve med de umotiverte.

Skal alle ungdommer i Norge på død og liv tvinges gjennom videregående skole? Det florerer av umotiverte ungdommer der i dag som kun skaper uro og saboterer for andre elever som virkelig ønsker å utrette noe. Det finnes elever som har valgt å satse på skole og som knapt tar seg en fest i året for istedet å jobbe med lekser en lørdagskveld - men på mandagen møtes de av en skole som ikke anerkjenner dem. De må sitte i et klasserom dag ut og dag inn med andre elever som støyer, er på Facebook og stjeler ressurser fra læreren som heller ikke gjør noe med

saken. Den norske utdanningsmodellen er basert på vrangforestillingen om at snekkeren og matematikeren er like, og likeså godt kunne byttet med hverandre. Derfor har man fått en modell der den tidligere stolte yrkesskolen praktisk talt ble fusjonert med gymnaset som skulle utdanne akademikere.

Det er ikke en menneskerett å få en høy utdanning med god lønn og alt det medfører. Man må fortjene det og arbeide for det. Den norske skolemodellen har skapt en hverdag der de flinke og motiverte elevene kommer i skyggen av de umotiverte. Slik skal det ikke være. La motiverte flinke elever få gå i klasser eller skoler med andre motiverte og flinke elever. Vi må få de motiverte elevene ut av bakveia som den norske skolen selv sitter i.

Kronikk

Forente viljer er en formidabel kraft

LØKKEN THERESE SMELROR

Forente viljer er en formidabel kraft» lyder et gammelt kinesisk ordtak brukt av ambassadør Zhao Jun i sin tale under konferansen Arctic Frontiers nå i januar i Tromsø. Det handlet om Kinas interesse for arktiske strøk og om Kinas søknad om observatørstatus i Arktisk Råd.

Arktisk Råd består av landene Canada, Danmark (med Færøene og Grønland), Finland, Russland, Island, USA, Norge og Sverige,

og er et mellomstatlig organ for samarbeid om spørsmål knyttet til utfordringer landene i Arktis står overfor. Videre har seks urfolksorganisasjoner status som permanente deltakere i rådet. I tillegg har de seks landene Frankrike, Tyskland, Storbritannia, Nederland, Polen og Spania permanent observatørstatus. Under et møte i Tromsø i 2009 leverte Kina sammen med EU, Italia og Sør-Korea en søknad om permanent observatørstatus i Arktisk råd. Disse søknadene ble ikke godkjent fordi man ikke kom til enighet om observatørstatens rolle i rådet. Landene har derimot ad hoc-observatørstatus, som betyr at de må søke om tillatelse

til å delta på hvert enkelt møte. I desember 2012 leverte Kina en ny søknad om permanent status som observatørstat i Arktisk råd. Men hvorfor denne interessen for Arktisk Råd fra ikke-Arktiske land? Ambassadør Jun trakk fram flere ulike punkter som begrunner Kinas eventuelle observatørstatus i sin tale. Først påpeker han at samarbeid har vært en trend når det gjelder utforming av lovverk i arktiske strøk, og at denne trenden må fortsette. Arktiske problemstillinger er av internasjonal interesse fordi klimaendringer og økonomisk utvikling vil påvirke resten av verdenssamfunnet. I innlegget sitt omtaler han Kina som

en «nær-Arktisk stat», som i stor grad vil merke klimaendringer. Et isfritt Arktis vil dessuten åpne for en ny maritim transportrute til Europa. Samtidig forsikrer han om at Kina vil gjøre sitt når det kommer til forskning og miljøvern, spesielt ettersom Arktis er en indikator for globale klimaendringer. Grunnforskning om klimaendringer i Arktis vil kunne gagne nær-Arktiske stater i like stor grad som arktiske land. I tillegg fastslår han at Kina respekterer de arktiske statenes suverenitet over arktiske strøk og urbefolkningers rett til bruk av områdene. Ambassadøren avsluttet med å trekke fram at dersom en samarbeider om å løse de

framtidige utfordringene i Arktis, vil utviklingen ikke bare være til fordel for vår generasjon men også framtidige generasjoner.

Norges olje- og energiminister Ola Borten Moe kommenterte i ett av sine innlegg: «Dersom Kina og Sør-Korea får være med i vår klubb vil dette hindre dem i å danne sin egen klubb.» Han legger til at Norge hele tiden har vært positiv til en eventuell kinesisk observatørstatus i Arktisk Råd, og at det neste som gjenstår er å bli enige om observatørstatens rolle i rådet - og at dette kommer.

Om Arctic Frontiers:

Arctic Frontiers er et uavhengig nettverk etablert i 2006 som har til formål å skape økt oppmerksomhet og engasjement rundt en bærekraftig utvikling i Arktis samt å skape et forum for å viderefremme vitenskap til allmenheten. Årlig arrangeres det en konferanse i januar i Tromsø, hvor problemstillinger knyttet til Arktis diskuteres. Konferansen består av en politisk og en naturvitenskapelig del. I år var Kinas ambassadør Zhao Jun, Norges energi- og oljeminister Ola Borten Moe og Sveriges utenriksminister Carl Bildt blant inviterte gjester.

Leserinlegg

Gay Dog Saved from Death — What about Gay People in Russia?

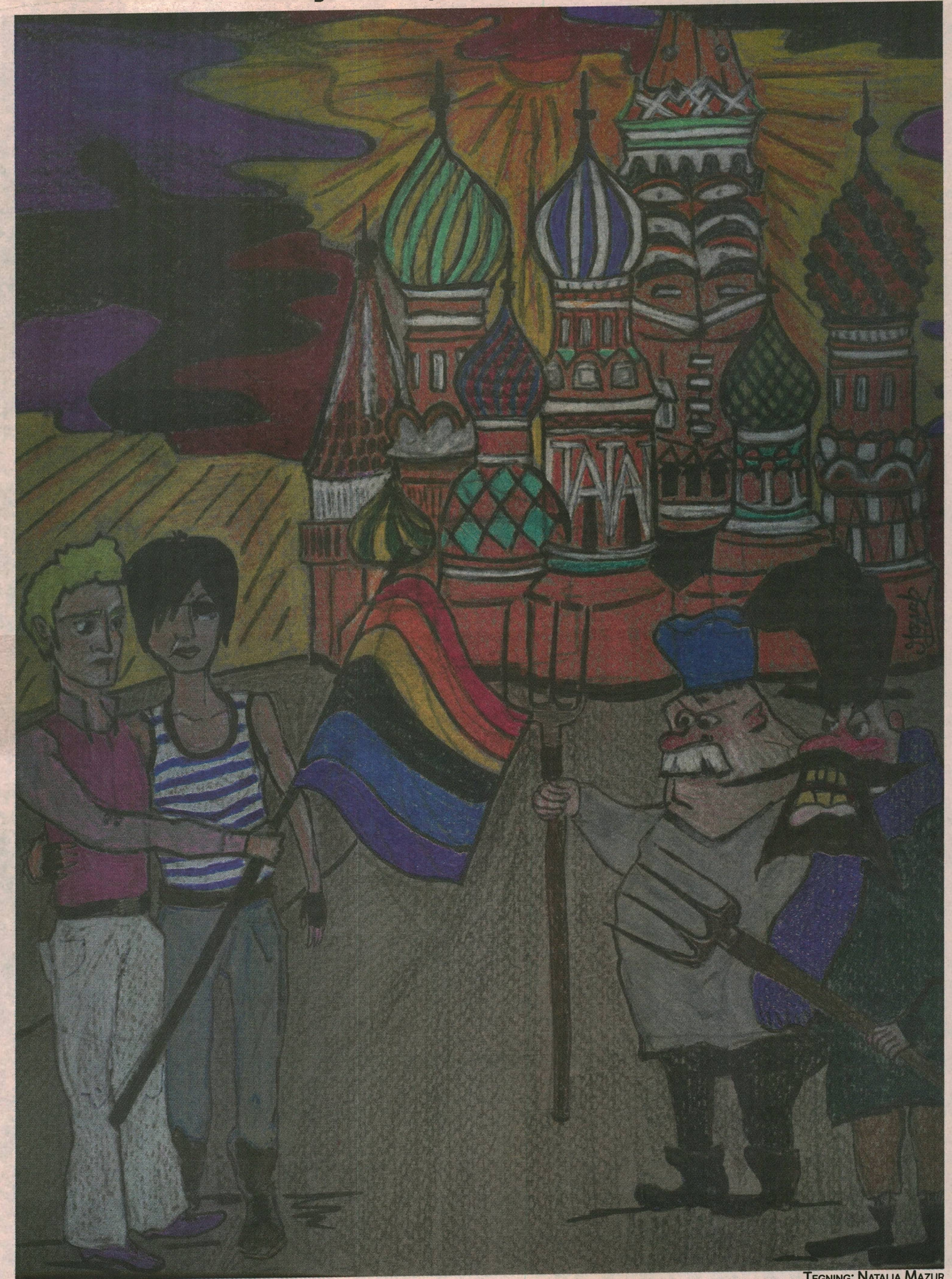
PIOTR MAZUR

Homophobia is pure hatred. People hate other people just because they are gay and are not scared to speak up and admit it. But sometimes homophobia is more than just hating other people. Last week there was a truly bizarre case of homophobia in the USA. A man wanted to euthanize his dog, Elton, just because it was suspected to be gay. Just imagine. It is so absurd. Luckily for the dog, it survived, saved by the staff of the euthanasia centre where the owner wanted to leave the dog, as they did not think suspecting a pet of being gay is enough to kill it.

Another thing about this is: as the man believed, homophobia was a sin and a choice, so did the dog choose to be gay? And is the dog committing a sin? The president of the Catholic League in the US told the press that he did not believe "being gay was enough to save the dog". He believes that if the dog was straight, he wouldn't have been saved, and says it's "unfair treating". It is true, but probably only because the owner would have never brought it to the euthanasia centre!

A bit more serious now. Duma, in Polish means pride. It is also the Russian parliament. And they have no reason to be proud of themselves whatsoever. Members of the parliament backed the law forbidding "gay propaganda", as they like to call it. It will mean that speaking about being gay and promoting gay rights in public will be officially forbidden. The problem is, there's nothing wrong in being gay and that message has obviously not gotten through to the Russian government. Another problem is that the bill is supported by some people in Russia — another failure of the Russian government as they did not inform its people that homophobia is wrong (but if they think it is, what should we expect.)

But the biggest problem with the bill is the fact that there is no clear definition what "promoting homosexuality" means. Partly because promoting homosexuality is the same as promoting, let's say, blue eyes or brown hair. Partly however, because it's more convenient for the Russian government — virtually anything can be treated as "promoting homosexuality" (and yes, I am going to write it in citation marks constantly as the



TEGNING: NATALIA MAZUR

whole phrase is plain ridiculous). Anything slightly outside "traditional marital relations" might be considered gay propaganda now.

The bill has had major repercussions for Russia. Venice broke its ties with St. Petersburg — the two cities were, so called, "partner cities," and cooperated culturally.

However, St. Petersburg was the first city in Russia to make "homosexuality" and "paedophilia" equal. Venice's representatives agreed that the two cities' partnerships reflected badly on Venice, and decided to end it. The same conclusion was reached by Milan last year.

The United Nations also took interest in the bill. The Special Rapporteur on freedom of opinion and expression, Frank La Rue said that "the law could potentially be interpreted very broadly and thereby violate not only the right to freedom of expression but also the prohibition of discrimination." He and other UN experts called

Russia to drop the bill, and it will be interesting to see how the situation develops.

In the meantime, let's be happy that we're living in a country in which almost no-one believes homosexuals should be killed. Not even gay dogs.

Leserinlegg

Vi vil ha studentrabatt!

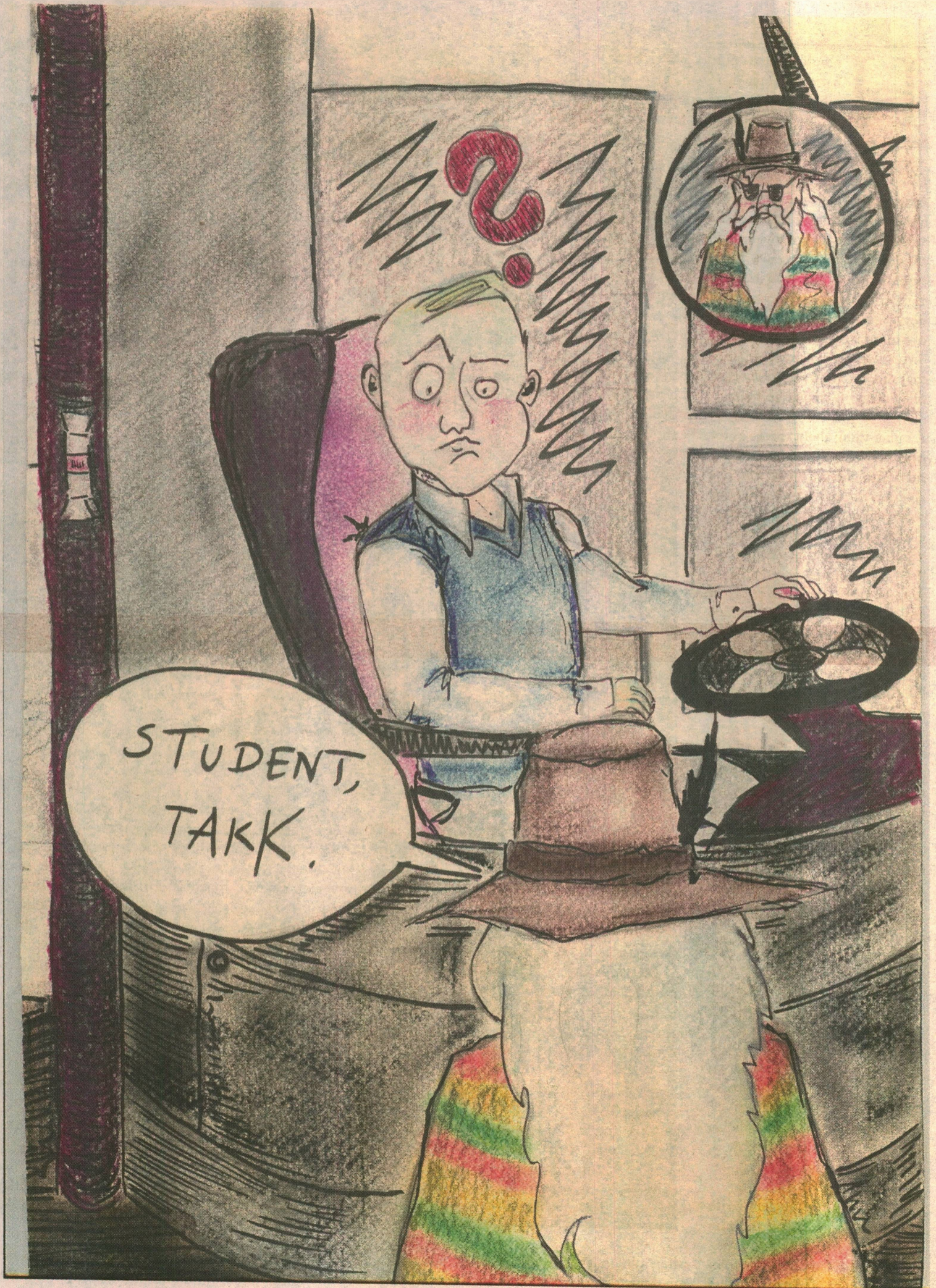
EBRU ZEYBEK,
NESTLEDER I SOSIALDEMOKRATISKE
STUDENTER VED UiT

Universitetet i Tromsø er et universitet i vekst. Hvert år søker flere og flere studenter seg til Tromsø. UiT er med på å heve statusen til regionen i Nord-Norge. Tromsø er i stor grad en studentby og studentene bidrar til et levende bybilde. Vi i Sosialdemokratiske Studenter mener at det er helt urimelig at det i dag ikke finnes et tilbud for studentene når det kommer til busstilbudet.

Busstilbudet i Tromsø er noe de aller fleste studentene på universitetet er ganske avhengig av. Det er urettferdig og vilkårlig at alder skal sette oss i ulike båser når det gjelder billettprisene. Vår erfaring er at studentene møter de samme økonomiske utfordringene uansett alder, men på tross av dette virker det i dag som man må være ung for å ha råd til å studere.

Dagens billetttilbud for studenter retter seg først og fremst mot oss via noe som heter "ung voksen"-billett. Vi mener at denne kategorien hemmer de studentene som er over en viss alder. Om vi skal sammenlikne dagens studenter med studenter for 20 år siden, så er kanskje den mest tydelige forskjellen at det er et bredere spekter på studentens alder. Det er altså ingen øvre aldersgrense på å være student. Billetten "ung voksen" gjelder bare opp til fylte 30 år, hvilket betyr at alle studenter eldre enn 30 år må betale fullpris.

Ansvar for prisene ligger hos Troms fylkeskommune, og dette ansvaret må de anerkjenne. De har vist at de vil styrke studentvelferden ved å støtte det nye Driv og bygge flere studentboliger,



TEGNING: NATALIA MAZUR

men også billettprisene hos Nobina går utover studentenes privatøkonomi. Her har fylkeskommunen muligheten til å gjøre et skikkelig løft for alle studenter. Med

et studentantall på nærmere 9 000, så bør dette være en prioritering for fylkeskommunen fordi dette kan gjøre mye for både studentbyen Tromsø og ikke minst for

den enkelte student.

Vi mener at det å være student ikke skal ha noen aldersgrense og derfor må det være en studentrabatt og

ikke bare en aldersbegrenset rabatt på busstilbudet.

Feature

Vestens ve og vel

THEA VINGE

Et av valgfagene for psykologistudentene forrige semester var helsepsykologi; faget som lærer deg om «helse i livets elv» og sykdomsforebyggende arbeid. Hva lærte jeg av faget? Noe nyttig, men det jeg sitter igjen med er en oppfatning om at helsepsykologi er forbeholdt vestlige, privilegerte land. Sykdomsforebygging for å hindre overvekt og diabetes, begge antas at vil ha en sterk økning fremover, er noe av problematikken i fokus.

I verdens fattigste land er det helt andre helseproblemer som regjerer, og spekteret er ikke grad av alvorlighet, men liv eller død, uten mellompunkter. Malaria, hiv, kolera og tuberkulose er blant sykdommene som tar menneskeliv. Innbyggerne har hverken vaksiner eller rent drikkevann, noe som jo er allmennkunnskap blant oss i vesten. Derfor kan jwveg ikke noe for at jeg føler på paradokset i at foreleseren i helsepsykologi snakker om utfordringene i at en del norske familier velger å ikke la seg vaksinere, og det mulige problemet dette på lang sikt muligens representerer. Er Norge en

bortskjemt skrikerunge som «ikke vil ha»? Og hva med de hardest rammede afrikanske landene; hvor lenge skal innbyggerne måtte stå på markedet og selge sjela si for ikke å dø av tuberkulose? Det finnes jo tross alt en kur for det!

Kreft, diabetes type 2, benskjørhet og koronar hjertesykdom er blant de mange livsstilssykdommene som «herjer» i vesten, og det antas at en videre økning også vil ses i årene som kommer. Noen av årsakene til livsstilssykdommer kan sies å være endring i måten man lever på, og faktorer som overflod og luksus, samt manglende evne til å kon-

trollere for eksempel matinntak og trening slik at det blir en riktig og sunn balanse bidrar til utbredelsen. AIDS, tuberkulose og kolera er blant infeksjonssykdommene som mange afrikanske u-land sliter med, kan man si at de er resultater av en hinsides ressursfordeling og manglende hånduttrekninger?

Hvem skal verdenssamfunnet prioritere å hjelpe? Er det greit at noen land bruker store summer på å igangsette tiltak mot overvekt, mens andre land ikke engang har små summer til å bekjempe sultkatastrofer? Hvor rettfærdig er det egentlig at rike land kan bruke

pengene sine på å gjøre god helse *enda* bedre, mens fattige land, med sult- og hiv-epidemier ikke har penger til å hindre barnedødelighet og annen død som kunne ha blitt unngått? Og: hvor stort ansvar har Norge for bistand i den tredje verden?

Jeg er fullstendig klar over at u-landsproblematikken ikke er svart-hvit, og at det ikke er så enkelt som å gi pengemidler til de fattige landene, men jeg ønsker en debatt om u-landsproblematikk og vestens rolle i det hele. Hvor er ekspertene eller de engasjerte studentene som studerer denne tematikken?

Feature

Sjallabais

IDA BING

Jeg sitter og ser på Idol. Det er en helt vanlig fredagskveld, de første ølene er åpnet og jeg innser med redsel at Idol er et program som har rullet og gått i norske stuer i over ti år. Vi sitter og peker og ler av alle de fæle menneskene som prøvesynger. Alle harry tatteringene. Sveisene. "Han er så jævlig blid!" Alt er galt. Jeg tar meg selv i å le mens jeg slår meg på låret. Idolgjengen har nå karret seg til Trøndelag. Og her møter vi en halvfeit trønder med tynt hår som framfører "Her kommer vinter'n" av Jokke med en hes røst. Sigaretos og gårldagens fylleånde treffer Tone Damli så hardt at hun, og resten av panelet, sender han videre med en gullbillett til finalen i Oslo. Men ikke nok med det, de kaller han også "Nordmannen i et nøtteskall", overøser ham med komplimenter,

mens vår helt avslutter med et "Sjallabais!" og en avsløring om at han skal drikke seg drita på byen og feire. Nordmannen i et nøtteskall, ass.

Men dette skal ikke handle om Idol, den halvfeite trønderen eller at jeg slår meg på låret når jeg ler. Dette innlegget skal handle om at jeg ikke kommer meg framover her i verden. Jeg sklir, ofte bakover, men også sidelengs. Jeg skrider ufrivillig bakover i livet og har null kontroll over retningen eller farten. Jeg har faste mål om hvor jeg skal, som for eksempel ned en bakke, eller oppover veien til 20-bussen, men mine geografiske målsetninger blir ikke fullført uten avsporinger på retninger, fart og stabilitet. Og jeg som trodde jeg hadde god balanse. Og godt fottøy. Og hei, når jeg ser meg omkring er det ikke spor av is på bakken. Det er snø – hvitt og ufarlig og skikkelig vinter.

Jeg har holdt meg i greiner, stått stille og bare lurt på hva som skal bli neste move, gått tilbake, rundt, over og skrittet sidelengs, som en på 70 år med benskjørhet og metallhofter. Jeg har stått på uggs nedover bakkene, sklidd ufrivillig fort og sett for meg selv i en off piste film, sklidd på vottene mine, på plastposer fra Joker, bannet, sett med et oppgitt skråblikk på mitt eget liv og tilværelse og kjørt stumpeski til byen. Det siste var faktisk en brakende suksess. Men det jeg sliter mest med, og som jeg virkelig ikke forstår, er hvordan mine venner og medmennesker kan gå stødig med faste skritt i sine Converse (!), og jeg må konsentrere meg hardt for å ta små skritt uten å falle. Jeg har jo vintersko! Med kraftig såle. Av skinn. Jeg kårer herved Dr. Martens til de glatteste skoenene i hele Tromsø. Og de ser ikke bra ut med brodder på.

Denne byen har a) ville bakker, b) ingen som strør småveiene i boligstrøket ved Storskogen og c) snø som er glattere enn is. Uansett hvor jeg skal må jeg gå opp eller ned en bakke, og jeg blir redd hver eneste gang. Jeg er lei av å beregne ti minutter ekstra til byen, eller bruke en halvtime hjem fra Verdensteatret. Den turen tar egentlig bare 15 minutter. Selv om det er vinter, og det har vært vinter i et halvt år allerede, så betyr ikke det at jeg er en kløpper innenfor mørketidsmaraton, sykler med piggdekk eller går på ski til universitetet. Folk ler meg hjerteløst opp i trynet når jeg sier at jeg gleder meg til våren. "Det er jo ikke før i juni, Dumma!"

Jeg hadde glemt nøkkel en dag og måtte tisse i hagen. Sånne ting hadde bare vært stas om sommeren. Jeg kunne plukket blomster, lagt meg i gresset og sett på skyene. Men nå... Lol. Jeg går

ikke i gang med å bygge en iglo, ass. Eller snøhule. Jeg kunne laget snøengler, men var ikke hypp på å vasse rundt i dypsnøen i hagen og fryse leggene av meg. Jeg hadde heller ikke termadresser og da, så satt bare på trappa foran inngangsdøra og frøs. Og da jeg endelig kom meg inn i huset var det minusgrader inne i stua og jeg fikk ikke fyr på peisen. Vinteren kan være gjev i starten, men nå har jeg mista all interesse. Og nei, selv om man bor i Tromsø trenger ikke det bety at du digger kulde og mørketid. Men jeg får bare holde ut, kanskje investere i et par brodder, og le videre av Idol mens jeg venter på bar asfalt. Også drar jeg snart til Afrika. Sjallabais!

PS: Jeg ønsker meg et par nye læsta, at de strør overalt eller at alle bakkene i Tromsø magisk forsvant.

Å treffe like presist som en viking



TONJE LYSFJORD SOMMERLI

FOTO: THOMAS BUIKEMA FJÆRTOFT

Bueskyting er meditativt. Det lærer deg å konsentrere deg, sier Liv Elin Røberg fra Straumeyjar Buelag IF Fløya.

BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO

Barbara Lesz har snakket med to av lederne for Straumeyjar Buelag IF Fløya, Liv Elin Røberg og Tonje Lysfjord Sommerli.

Lett

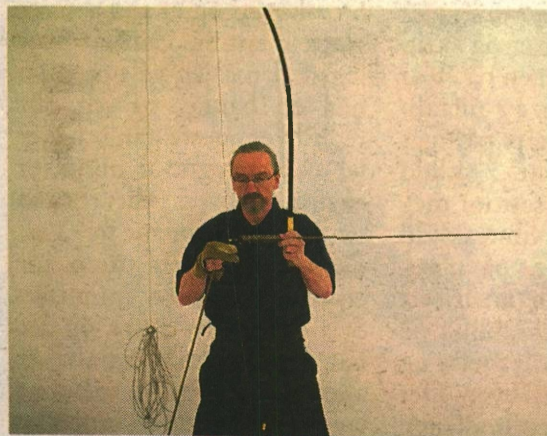
Tonje og Liv Elin mener det er lett å lære seg å skyte. En trenger heller ikke være spesielt sterk, eller ha spesielle ferdigheter da det finnes mange forskjellige teknikker man kan bruke når man skyter.

—Det er en idrett som er passer for alle, ikke bare for atleter i tjuåra, det er mange handikappede bueskyttere som har gjort seg bemerket. Jeg kjenner til bueskyttere som sitter i rullestol, uten at det er til hinder for prestasjonen deres. Det er ikke noen begrensninger. Du kan skyte uansett, forklarer Tonje Lysfjord Sommerli. Liv Elin legger til:

—Bueskyting er meditativt. Det lærer deg å konsentrere deg.

Amazoner fra Tromsø

Begge damer ble interessert i bueskyting fra de var barn.



MEDLEMER AV STRAUMEYJAR BUELAG IF FLØYA

—Jeg lagde mine egne buer og piler og sprang rundt i skogen på hytta, forklarer Tonje.

—Jeg begynte her i klubben i 2010. Jeg var interessert i historisk bueskyting, forsetter hun.

Liv Elin, på sin side, ble inspirert av sin første tur til Gotland der det hvert år i august arrangeres en middelalderfestival.

Buelaget de to kvinnene driver sammen med Hallvard Kongsli består av cirka 20 faste medlemmer. Alle som vil prøve å skyte er velkommen til disse møtene, men de som vil bli med må ta

—Vi skyter mest fordi vi synes det er morsomt, og fordi vi har en veldig sterk historieinteresse. Det får veldig mange konsekvenser for alt vi gjør, sier Liv Elin.

risk gjenskapning i inn- og utland.

Mangfoldet

Det som skiller Straumeyjar fra andre buelag er mangfoldet.—Det finnes mange forskjellige skyttere i klubben, sier Liv Elin.

Laget består av ca 20 medlemmer som skyter flere ulike buetyper.

—Vi har vanlig langbuer, mongolske og ungarske rytterbuer, vi har compoundbuer som er den moderne buen, og recurvebuer. De to siste typene brukes i konkurranser på verdensbasis. Vi har også en japansk bue i klubben som er veldig spesiell, avslutter Liv Elin.



FOTO: THOMAS BUIKEMA FJÆRTOFT

et sikkerhets og nybegynnerkurs først. Laget har ingen spesielle forutsetninger eller krav, så lenge som man er over 14 år gammel.

Stor historisk interesse

I en så ulik gruppe finnes det en ting som forener alle:

—Vår primære interesse er historie, og alt som hører med rundt det, sier Liv Elin. Hun forsetter:

Buelaget er knyttet til en paraplyorganisasjon, Straumeyjar, som samler historiske håndverkslag, våpenlag og lag for historisk gjenskapning i Tromsø og omegn.

—Vi har en håndverksklubb, vi lager utstyr til bueskyting selv: piler, armbeskyttere, skytehansker, pilekogger. Vi lager også klær fra vikingtiden og oppover i historien, herunder også rustninger, sier Liv Elin. I tillegg reiser vi på festivaler og markeder for histo-

FAKTA OM BUESKYTING

- En vanlig bue kan koste fra 1300 kroner og oppover.
- Pilene lager medlemmene av Straumeyjar selv
- Laget holder kurs for nybegynnere minst 2 ganger i året, (og da holder klubben alt utstyr).

Jeg vil trene, for faen



ALEXANDRA VISER AT DU KAN TRENE HVOR SOM HELST!

FOTO: THOMAS BUIKEMA FJÆRTOFT

Du er studenten uten tid, uten penger, uten motivasjon. Men trene skal du.

ALEXANDRA TENEBROSO
ALETEN-2@STUDENT.LTU.SE

Det kan være fordelmessig å ha et medlemskap i treningsentre eller idrettslag, men logistikken ligger ikke alltid til rette. De klare fordelene med medlemskap er tilgang på treningsutstyr og maskiner, samt utdannet personell som kan hjelpe med treningsprogram. Lagidretter tillater funksjonell og teknisk trening i en større enhet (et lag). Samtidig er ingen av delene en nødvendighet for å komme i god form og erverve nye ferdigheter.

Nok om jogging, fjelltur og ski

En mengde folk er tilfreds med jogging, men det er ikke for alle. Basisen for alternative øvelser er der. Dette er for deg som på liv og død vil mosjonere ute:

Lyktestolpeinterval – de fleste løypene og fortauene er enten belyst eller i symbolsk tilstedeværelse av døde lyktestolper. Du løper med høyest intensitet fra en lyktestolpe til neste (arbeidsett). Dermed går du distansen mellom de neste to lyktestolper (pausesett). Så løper du fra neste lyktestolpe til påfølgende, osv. Gjenta hele veien, eventuelt til kondisen tar kvelden.

Det har jeg ikke tid til. Men jeg vil trene styrke!

Løpeøkter er ikke for enhver og alle. Tidligere idrettsskader, svake knær, preferanser eller logistikk vil påvirke bildet. Det er greit, for kondis- og styrkeoppbygning trenger ikke å sluke mye tid, takket være høyintensive intervaller (HIIT):

Tabata HIIT: Ta en hvilken som helst øvelse som involverer flere muskelgrupper; armhevinger, knebøy, dreperen (kjent som "burpee" på engelsk). Det finnes flere Tabata-klokker på nett som du kan bruke, søk. Øvelsen utføres i intensive, korte runder på 20 sekund, etterfulgt av 10 sekunders pause – gjennom 8 runder. 20 sekunder armhevinger etterfulgt av 10 sekunder rest, så 20 sekund armhevinger, så videre.

Totalt vil Tabata-settet ta 4 minutter av livet ditt (til gjengjeld vil det føles som ditt livs lengste og verste 4 minutter). Øvelsene kan gjøres på et veldig begrenset areal, som studenthybel eller fengselscelle. Om du sliter med motivasjon, så er 4 minutter ikke den verste forpliktelsen du kan utsette deg for, og mestringen er enorm.

De fleste muskelgrupper kan trenes med din egen kroppsvekt, uten maskiner eller frie vekter. Unntaket kan være stabiliseringsmuskulatur i blant annet skuldre, men det kan løses.



FOTO: THOMAS BUIKEMA FJÆRTOFT

Kroppsvektøvelser trener i tillegg flere muskelgrupper samtidig. Armhevinger, knebøy, opptrekk (hangups/pullups/chinups) og utfall er eksempler på slike. På nettet finner man mange variasjoner av øvelser. Følgende er fra et treningseksperiment på kontoret:

Kontor/studietrening: Ta 10 repetisjoner av en gitt øvelse hver tiende minutt (eller annen tidsramme) mens du leser/skriver, jobber med studier, og lignende. Prøv å opprettholde det i en time eller flere. Utbytte for muskelutholdenheten vil være enorm, uten at du trenger å svette deg i hjel eller miste tid. Ta i betraktning at ikke alle steder er like godt egnet, men det fungerer blant annet på lesesaler. Dette er empirisk utprøvd.

Fri tilgang til treningsrom

Kanskje du bare vil holde på med egne øvelser og vektløfting? Som student, trenger du ikke å hoste opp generose pengebeløp for å få tilgang til treningsutstyr. Universitetet i Tromsø har utrustet flere av sine fakulteter med treningsrom og tilhørende treningsutstyr. Har du tilgang til et bygg med ditt studentkort, kan du benytte deg av tilbudet når som helst. MH-bygget, HSL (både i Breivika og i Mellomveien) og MN/Realfag-bygg er bare noen av flere alternativer ved UiT. Håper du snubler over kettlebells, det vil åpne opp for flere flotte øvelser – men det er en annen historie. God fornøyelse.

The feeling of Norway – the land of purple snow and green sky!

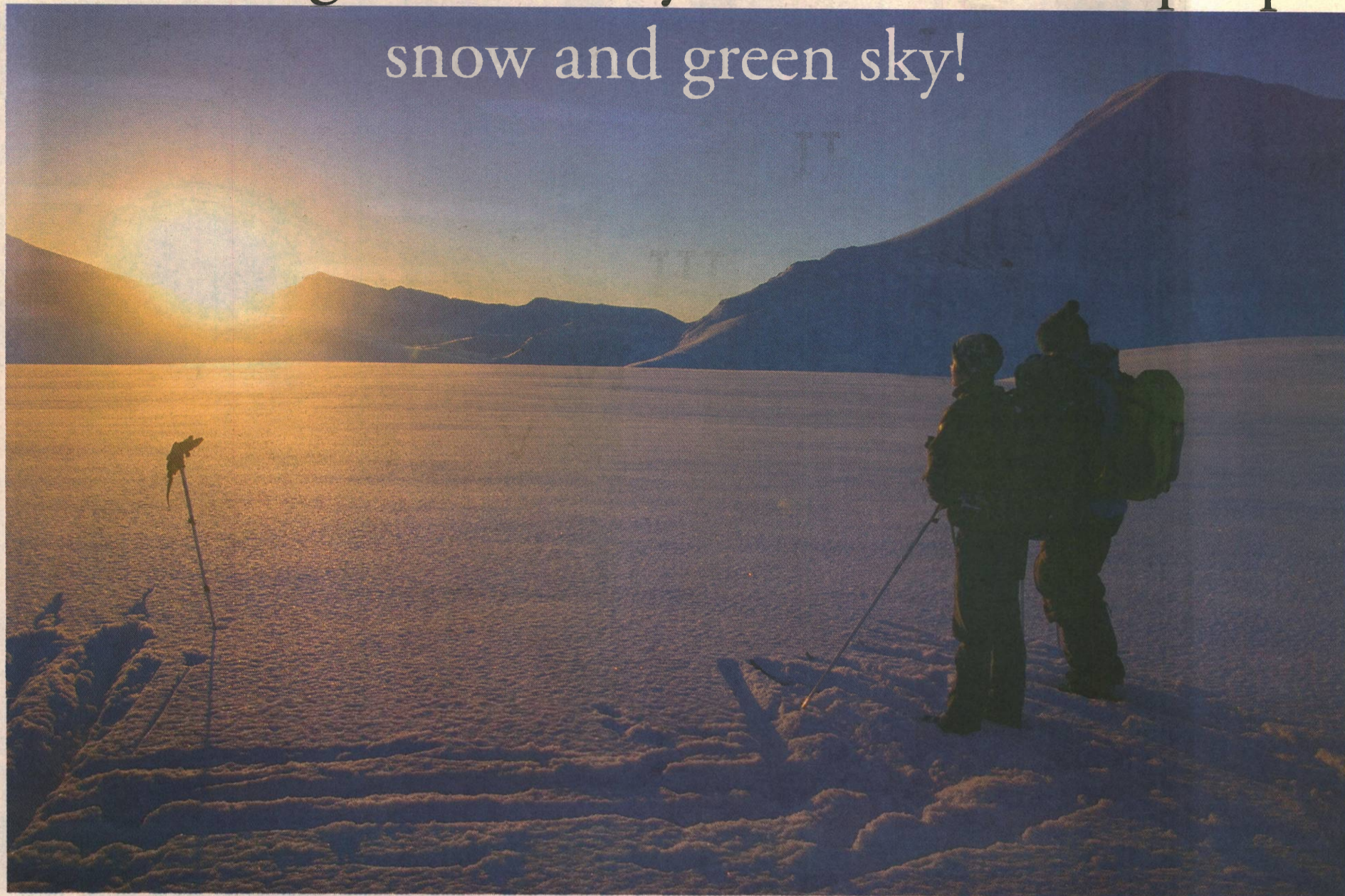


FOTO: OLGA KYLIKOVA

It was so cold but fantastic! It was one of my best trips ever – said Patrick Czaplewski, an exchange student from Poland, who took part in the skiing trip.

LIDIA EFREMENKO
EFRE89@MAIL.RU

It was a beautiful winter day, a week passed, the sun returned to Tromsø and therefore student fjellgruppa got together to go on a ski trip, it was their first time skiing for most of the participants. Overnight, before the hike, the guys gathered their things and all the necessary. Olga, a student from Moscow, was so willing to go hiking, that she even managed to find skis 12 hours before the starting point. Therefore, this feat can be considered truly great. One of them Patrick, an exchange student from Poland, was no exception to

overcome their first ski meters :

—When did you try skiing for the first time?

—I started skiing this same week actually. Just after the 'crepe Monday' that takes place every week in Åsgård, and on Saturday I was already on the trip, and I wasn't alone you know.

—How was your route? When you look at the photographs, it looks like it was very beautiful, but also difficult.

—The route on our way to the cabin led us via the bottom of a valley. The first part was relatively easy, although we had our work

cut out while going uphill trying to leave it. It was worth it as we were rewarded with a breathtaking view of Tromsøya. After that we ploughed on through an open plain, which made it look as though we were on top of the clouds, rather than on snow. The last section was an exciting downhill (it was even more exciting for me because of the fact that I had no prior ski experience, so I didn't know how to brake) and a short race to the cabin.

—So you were in the mountains all the night?

—We spent the night in a wooden cabin. It was unlike any cabin I've ever been to, with no running

water and no electricity, lit by candlelight - I could not have imagined it better. We had to get the wood-burning stove going, then put a great bucket on top of it and melted snow in it to obtain water. The water was later used to create the biggest amount of spaghetti I have ever seen! After eating our fill, we passed the time lazily playing games, chatting and warming by the stove accompanied by loads of chocolate and tea. We turned in much earlier than we normally would, the tiredness finally catching up with us, and we slept as soundly as ever (or at least I did).

—After a demanding day the way back was even harder?

—We took a different route back, first going around Tromsdalstinden, and then skiing down into another valley. Most of the route was downhill, which may sound like an improvement, but it was not. While physically less demanding, it did require some skill with cross country skis, which most of us lacked. This led to some spectacular falls, but the snow was soft and tasty and spirits high. The very last section was a prepared ski track, which for me (with my brake issue) was the most demanding part, fortunately all of us got down without falling over. We were all quite proud of ourselves. I'm waiting for fjellgruppa to organize more trips!



FOTO: OLGA KYLIKOVA

Hitchhiking in the North, Pt VI



Here we are, here is our last chapter. By means of this short series, we hoped to give you the motivation to get out of the comfort of your sedentary life and start hitting the road.

LYONEL PERABO
LIONEL.D@HOTMAIL.FR

In this very last chapter, we will give you specific examples of places to visit, stuff to see and paths to be taken. We hope it will encourage you to start your own trek and enrich your life beyond your wildest dreams. Good luck.

I. Tromsø (Tromsø municipality): This is where you currently are, in case you're wondering. From here, there are basically three possible ways you can go. First hitch a ride south to the village of Norskjösbotn (Balsfjord municipality) and then choose between either the E6 southwards which leads you towards Narvik, or northwards which leads you to the village of Skitbotn (Storfjord municipality). If you choose the latter, by continuing with the E6 northwards, you will eventually reach Alta, but by choosing the E8 eastwards, you will drive deep into Finland.

II. Kilpisjärvi (Enontekiö mun.): A border village on the Finnish side, Kilpisjärvi is just

two and half hours from Tromsø and offers a huge choice of wares for the weary voyager. The beautiful lake, its reindeer population, and the numerous cars coming in and out from the shopping center and parking lot, make the place an unavoidable stop on your way south. Don't forget to add one hour to the clock when passing the border and refill white chocolate.

III. Karesuvuanto (Enontekiö mun.): From here on, you can choose either to continue southwards through Finland or cross the border to enter Sweden. Stopping there can be a sound choice as the meatballs served in the dinner are worth their weight in gold.

IV. Muonio (Muonio mun.): The first thing closer to a village than a hamlet since entering Finland! Here you can find several bars, one shopping center, an Alko (Finnish wine monopoly) and even a surprisingly good Thai restaurant! Here you will also have to choose either to continue southwards along the Swedish border or eastwards towards Rovaniemi.

V. Levi (Kittilä mun.): Ultra-commercial crowded ski resort centered on a little hill where Finns, Russians and Norwegians with too much cash go to ski. Several shops available.

VI. Pello (Pello mun.): Tiny hamlet on the banks of the Tornenå river. Has a couple of shops and gas stations as well as a quite aesthetically pleasing church with a porch that can be used to spend the night in case of rain. You can also hop westwards from there and enter Sweden, heading towards Gällivare.

VII. Rovaniemi (Rovaniemi mun.): The Big Hub of Finnish Lapland. From here you can get everywhere in Finland either by bus or train. Give yourself about eleven hours to reach Helsinki by train.

VIII. Bjerckvik (Narvik mun.): After two hours lost in the grim mountains of Southern-Troms, you will eventually reach the Ofotfjord at Bjerckvik where the road will split westwards towards Vesterålen and Lofoten and southwards towards Narvik and the

Swedish border. Bjerckvik is a mandatory spot to stop as it has a wonderful burger diner, a Coop store, a gas station and even a mini-bank. Kind of the center of the world if you ask me.

IX. Narvik (Narvik mun.): Narvik the beautiful, is the hub in Northern-Nordland. Both the road and the train take you to Sweden (the highway exit is situated half-way between Narvik and Bjerckvik). Narvik is also a beautiful place to chill out, enjoy the landscape, visit museums (I suggest the great Ofoten Museum) and overall be a happy, touristy hobo.

X. Abisko (Kiruna mun.): Kind of the Kilpisjärvi of Northern-Sweden, Abisko can boast a wonderful grocery store with remarkably low prices. Stopping there on your way south would be a wise thing, if only for this and for beholding the sight of the majestic Torneträsk lake.

XI. Luleå (Luleå mun.): The pearl of Norrbotten, no less! Centered, just like Tromsø, on a little island, the city is incredibly

well preserved, beautiful and welcoming. Its second-hand markets are among the best of the High-North and its cultural scene is alive and kicking. An absolute must-see!

XII. Piteå (Piteå mun.): Tinner than Luleå, Piteå is a very cute little town on the shore of the Gulf of Bothnia. The tourist information centre is a marvel and has very helpful employees while the woods just north of the powerhouse are full of delicious blueberries in late August. Also check out the old church town from the late XIXth century, it is worth it.

XIII. Skellefteå (Skellefteå mun.): A decently-sized settlement, Skellefteå feels more like a real city already. Its university campus has apple trees that will provide you with food while its hospital, with its little library, is a good place to crash. The best part of town though, is the Nordanå culture center with its beautiful garden, hefty museum and overall sweet atmosphere.

NORDLYS FESTIVALEN

FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA



FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA



BOLERO-1001

BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO

Konserten til Bolero Berlin ble annonsert med en fangende frase «Hva filharmonikere gjør på fritiden...». Ensemblet består av fire Berlinerfilharmonikere og to jazzmusikere, som møttes for å spille latinamerikanske standarder samt med jazz evergreenere. Det var interessant å se en trommeslager av en berlinsk filharmoni spille jazzsolo på piano.

På sin konsert under Nordlysfestivalen spilte musikerne blant annet to tangoer, meksikanske Besame Mucho samt sanger fra Astor Piazzola og

Duke Ellington. Ensemblets versjoner av sangene var koselige og vellykket.

Boleros største fordel er musikernes upåklagelige teknikk. Ikke så ofte kan man høre musikere av så høyt nivå i slik repertoar. Dessverre var en del sanger også litt konvensjonelle og nesten kjedelige. Noen av de musikalske valgene var litt for uinspirerte og hørt ut nesten som smooth jazzlåter.

I tillegg var utvalget av sanger litt for typisk. Jeg følte det nesten som om jeg hørte på en smooth jazzradio. Alle låter var konvensjonelle og gjenkjennelige for alle. Jeg følte meg nesten som en elev som var nødt til å høre på jazz og latino-standarder.



FOTO: THOMAS BUIKEMA FJERTOFT

Isende lys, spennende beats

THOMAS SCHLEIDER
FEIREFIZ@YMAIL.COM

Slagverkduoen Is_beat består av de to avgangsstudentene ved Konservatoriet i Tromsø, Kari Heimen og Kristine Hansen. Bare to måneder før de blir ferdig med å studere har Is_beat hatt sin debutkonsert på Nordlysfestivalen i Tromsø. Stedet var Verdensteatret. En støttespiller under forestillingen hadde

Kari og Kristine i form av perkusjonist Arnt Olav Kaldvansvik.

Imponerende var alle de forskjellige typene instrumenter som stod på scenen, i det minst for personer som meg som er ikke vant til rene slagverk- eller perkusjon-konsserter: Fra pauker og xylofon, marimba og trommer fantes det mange som blir kategorisert som perkusjon. Scenen selv var ellers bare opplyst med kjølig lys, som passer godt

Emigrant blues – livet er en reise

FRANCESCO POGLIANO
THE.DISTANT.CALL@GMAIL.COM

Emigrant blues er et show der Elena Yakovleva, forfatter og eneste skuespiller, forteller oss i en rekke kunstformer hvordan det er å være emigrant. Elena har bodd i Norge i 15 år og nå til dags er fast ansatt i Tromsø Kammerorkester og Nordnorsk Opera- og Symfoniorkester. Hun defineres som en multikunstner og definisjon passer meget godt i denne forestillinga: teater, dikt, dans, tryllekunst, stand-up og selvfølgelig piano og fiolin spilling blandes i et merkelig men interessant spill hvor de ulike fordommer av den typiske russiske dama innvandret i Norge blir tatt og gjort narr av. I innledning er hun kledd i 1800-tallets klær som skaper nesten en Tolstoj-stemming hvis ikke hadde vært for hennes forstyrrende fugl som ikke ville la hun snakke ferdig. Stemninga endrer gradvis fra melankolsk hvor Elena følger en fjern musikk til en lekende og engasjerende tangodans med et klesstativ kledd med mannsklær som prøver flere ganger å tilnærme seksuelt den stakkar russiske og uskyldige dama.

Andre stereotyper blir også latterlig-

gjort når hun fremstiller en fysikkprofessor ansatt som vaskedame i Norge. Mens hun bruker sin utdanning til å løfte møbler og vaske under dem i ellers umulige måter (her et fantastisk eksempel av tryllekunst), forteller hun at hun er på leite etter den perfekte mannen og flørter med en fra publikum «Er du også på møtested.no?». Ellers er hun en typisk russisk dame som på barndommen sin måtte studere piano, fiolin, trombone, tuba, tallerken, triangel og opptil 10 instrumenter. Hun gir da et eksempel på sin ferdighet og slutter ved å si at hun «må tilbake til vasking».

Showet blir da mer moderne og vises videoer av henne men hun spiller fiolin på flyplassen til de forskjellige (og litt forutmet) passasjerer, og en fiolin performans som kom rett ut fra 80/90-tallet med stram futuristisk kjole, teknomusikk og en video av nordlys, stjerner og planeter i bakgrunn.

Mye forskjellig ble gjort i en timelang forestilling, men kunsten står også i å kunne blande sammen de ulike kunstformer i en helhetlig, interessant og fin performans, og i det klarte Elena veldig godt i.

til musikere som har ordet «is» i navnet sitt. Så forskjellig og mangfoldig som instrumentene var, var også selve musikken variert.

Tradisjonelle verk som «Svein Svane» som er en nordnorsk folketone fra Ørnes, Vesterålen, ble presentert som verk av Ny Musikk («New Music») likt Stéle av Gérard Grisey eller Fratres av Arvo Pärt. De spilte blant annet melodiose stykker innimellom, sannsynligvis for å garantere avveksling, som er åpenbart ganske viktig for Is_beat.

Etter en intermezzo sikret Kari Heimen

og Kristine Hansen en stor overraskelse for denne kvelden, og kanskje også en av de bedre musikalsk sett: De har kom tilbake kledd i stereotypiske klær av barokk-musikere og spilte tilsvarende første menuett av Luigi Boccherini på deres melodiske slagverkinstrumenter. De fleste tilskuerne var meget fornøyd til nå med musikken, og med ekstraunderholdningen ble stemningen ennå bedre.

Konserten avsluttet med en storslagen finale i form av Russel Pecks Lift-Off. Publikum så ut til å ha nytt forestillingen, noe jeg kan si meg enig i!

NORDLYS FESTIVALEN



FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA



FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA

New winds in arctic tradition

Gi folkemusikk nytt liv. Hva skjer når norske og russiske musikere møtes og revurderer folkemusikk i et moderne lys?

FRANCESCO POGLIANO
THE.DISTANT.CALL@GMAIL.COM

Alt begynte med røyk. Ja, den type kunstig røyk som man er vant å ha i store konserter og som jeg har ikke pustet inn siden 2009 ellersoesant. Røyken og de blå lysene skapte en intim og ganske mystisk stemning... kanskje altfor mystisk for en folkemusikk konsert etter min mening. Kanskje blir den mer egnet med musikken som skulle komme etterpå, tenker jeg. Forventningene er store.

Etter en kort presentasjon, begynner Alexandra Popova å spille «domra», et russisk folkeinstrument som likner en lutt. Til tross for at stykket var interessant og teknisk, manglet den litt sjel og hørte litt ustrukturert ut. Jeg er ingen folkemusikkekspert, men jeg klarte ikke å skille

begynnelse fra hoveddelen og slutten.

Etter Alexandra kommer Sergei Gromov som spiller akkordeon. Han spiller en vals og deretter en russisk folketone som gjør at publikum klapper hender i tak med musikken, og er veldig flink å engasjere tilskuere ved av og til å tulle med instrumentet sitt.

Bruvoll-Bruvoll-Alapnes trio kommer rett etterpå for å underholde publikum med norsk folkemusikk, og det klarer de utmerket. Trioen er satt sammen av to felespillere (Julie Alapnes Nordmann og Hallvard Bruvoll), og en gitarist (Tore Bruvoll, som skifter fra vanlig til 12-strengers gitar til banjo i en sang). De er veldig flinke, spesielt gitaristen som i første stykket spiller på sin 12-strengers, både gitar- og bass-melodi. De andre stykkene som ble spilt var veldig fine og

tekniske, med interessante tempo-skift, og kanskje en litt progg-inspirert anelse som kommer igjen når de spiller en irsk låt hvor de overdriver denne tekniske sida.

Etter trioen, er det russernes tur til å ta scenen. Gruppen er satt sammen av Sergei Gromov (akkordeon), Xsenia Martyushova (sang), Alexandra Popova (domra), Polina Pyankova (fiolin) og Xsenia Bakhtina (synth). Det er ganske tydelig at de spilte folkemusikk, men etter min mening så klarte synthen å ødelegge mye, hvis ikke alt. Keyboard måtte spille både tromme- og basslinja, og dette akkompagnementet var så 80-tallet B-pop så det drepte hele folkestemninga skapt inntil da. Ikke bare var stilen helt på jordet, men synth uten dynamikker gjorde det i tillegg flatt og kjedelig, kunstig og kitsj-sjelløst.

Heldigvis etter applaus spilte trioen en visesang til; en rørende instrumental salme. Sergei Gromov brukte en veldig fin blanding av flere folke- og klassiske toner (tyrkisk marsj, Radetzky marsj og Moulin Rouge er de som jeg hørte, blant andre). Konserten var veldig bra, men hvis jeg skulle klaget på noe er det da synthen og den tekniske delen av konserten. Lysene prøvde altfor mange ganger å blinde meg, og lyden var ikke så ren i den russiske bandets del av show, spesielt når stemmen til vokalistten skjærte i trommehinnene mine (til tross for at jeg satt bakerst og ganske sentralt).

Musikken var derimot fantastisk i det hele og store. Små flekker her og der ødela litt, men til tross for det var det en fantastisk opplevelse jeg ville ha hatt igjen.



LIDIA EFREMNKO
EFRE89@MAIL.RU

Let's talk about romance

Under the "Northern Lights Festival" on January 30th in Tromsø Domkirke, a chamber music concert with musicians from Tromsø (Vintage Pop) and from Russia (Foreigners in Russia) was held. The hall was filled with an atmosphere of peace and harmony, the lights were out, candles were lit and the concert began. From the very first sounds listeners were plunged into the 15th century, because the festival day was devoted to this period. The incomparable soprano of Wenche Maria Jentoft was telling stories of John Dowland, which was slightly melancholic, quiet and romantic. The songs

of John Dowland, who worked in the 14th-15th century, have found a new life in the 20th century. The trio from Russia committed to the mood - they turned Dowland's songs to life with the violin (Sergei Filchenko), cello, piano and voice.

Olga Martynova (piano) told us about her impressions after the concert. She said that she really liked it. When they (Foreigners in Russia) came here with the orchestra for the first time they immediately fell in love with the Domkirke. The public is always rewarding and enlightening. "Foreigners from Russia" usually visit Central Europe, and they are involved in only Tromsø and St. Petersburg in the northern festivals. The piano on which Olga played is part of Tromsø's history, a copy of an old piano made in 19th century. 'Foreigners in Russia' have been playing together for over 10 years, so the cel-

list (Pavel Serbin) always tries to find something new, or well-forgotten, old, interesting and unusual to play. Therefore the composition of John Dowland interested them.

That evening, songs were sung not only in English, but also in Russian. Many people came from all over the world to hear the "voice" of the lute.

The sounds of the lute and cello definitely cover you with the cozy, furry skin of musical harmony, and closing your eyes transfers you to the noble times of kings and queens, Shakespeare's Romeo & Juliet and John Dowland performing music at the royal court.

Charming is Tromsø at the end of January, filled with the harmony of the festival's music, northern lights and delightful meetings... but this is another story.

FOTO: OLGA KULSKOVA

Ladies and Gentleman – Hjerterå! Fra Peter Estdahl til Kid Exodus



FOTO: ARTUR SERRANO, TEGNING: DISHA LUNDBERG.

Hjerterå skal slippe ny skive og har to konserter i Tromsø før de reiser sørover for turnée.

AV: KASIA MIKOLAJEWSKA
E-POST: KASIA@UTROPIA.NO

Utropia: Dere skal nå slippe den nye skiva. Hvordan vil dere beskrive den?

Hjerterå: Vi er først og fremst veldig stolte over skiva. Mest av alt er det kanskje fordi vi føler den introduserer Hjerterå på en god måte. Musikalsk er Nesten Som Dæ et oppkom av svært forskjellige sjangre - kall det for kreativt anarki. Samtidig har plata en slags ufravikelig sound som lar seg gjenkjenne fra låt til låt, og som utgjør en helhet. Plata representerer hva Hjerterå har lyst til å være.

U: Har skiva et gjennomgående tema?

H: Tja. Verken da vi skrev eller spilte inn låtene tenkte vi at de skulle relatere til hverandre, med tanke på handling og tematikk. I løpet av miksingen forstod vi imidlertid at det kanskje var tilfelle likevel. Alle sangene har lik protagonist og rekkefølgen gjør at hvert enkelt narrativ lar seg lede inn det neste og kan forstås som én historie, som på et konseptalbum. Ellers kan det nevnes at halvparten av opptakene er live, noe vi faktisk ikke gjorde for å spare penger, men for å gi plata en ekstra dimensjon. Nøyaktig hva denne dimensjonen innebærer er jeg sanneligvis ikke helt sikker på, men det kan ha å gjøre med forgjengelighet. At virkeligheten er et eneste langt onetake og at musikk mer enn noen annen kunstform illustrerer dette ved å være fullstendig fange av øyeblikket.

U: Føler dere at plata viderefører stilen deres?

H: I så fall på en indirekte måte. Som sagt er plata en slags projeksjon av oss og hva vi gjør nå. Det betyr blant annet at vi ikke behøver å lage ei plate til for å stadfeste dette, med mindre vi skulle ha lyst. Med denne plata i bagasjen står vi friere til å utvikle oss i nye retninger, uten å måtte

endre drastisk på hva Hjerterå oppfattes å være - i den grad vi oppfattes som noe i det hele tatt.

U: Har dere allerede tenkt på fremtidige prosjekter?

H: Vi har flere idéer, men foreløpig er vi nødt til å prioritere konsertspilling og promotering av plata, så får vi se etter hvert. I alle fall fortsetter vi å lage nytt materiale.

U: Hvordan blir året fremover for dere?

H: Forhåpentligvis blir det hektisk og fullt av konserter. Vi kommer til å opptre rundt om i Nord-Norge i første omgang. Så reiser vi sørover, blant annet til noen av stedene vi besøkte i fjor sammen med Mining In Yukon. Vi gleder oss som små barn til å vise oss frem for publikum, og vi føler at pakken vi leverer nå er mer solid enn noensinne.

U: Skal dere samarbeide med andre artister som dere har gjort med Marita Isobel Solberg?

H: Vi elsker å jobbe sammen med dyktige folk, helst så mange som mulig. Vi skylder stor takk til produsenten vår, Ariel Sivertsen, for at plata låter så bra som den gjør. Vi er også veldig glade for samarbeidet vi har hatt med Haukur Sigurðsson -som blant annet filmet musikkvideoen vår til Svanesangen. Duettene på plata med Marita Isobel Solberg og Kine Yvonne Berntsen setter vi enormt stor pris på. Begge skal opptre med oss igjen; Kine på Backbeat 8. februar og Marita under den store plateslippkonserten vi har på Driv, 15. februar. På sistnevnte konsert har vi også med Ida Løvheim. Hun er en kjempedyktig artist som vi håper å få jobbe mer med. I tillegg til alt dette har vi, både i arbeidet med Nesten Som Dæ og plateslippkonserten, fått mersmak av å bruke blåseinstrumenter. Foreløpig er vi nødt til å leie inn folk utenfra, men det ville vært utrolig kult hvis vi fikk en trompetist som fast medlem i bandet. Så hvis noen som leser dette spiller trompet eller saksofon og har lyst til å begynne i et band er det bare å ta kontakt!



FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA

KJETIL ENGH AASEN
ENHAASENDEUX@HOTMAIL.COM

bedømme etter hva bandet forteller.

Hvis det noe som er klart, så er det at Kid Exodus ikke er et alterego for Peter Estdahl, men et band bestående av blant annet Estdahl. Med plata Northern Lights ute, er det kompetente bandet klare for vise Tromsø hva de er gode for.

Smells Like Teen Spirit, er svaret som kommer når Peter Estdahl blir spurt om den første låta han lærte seg. Estdahl som er oppvokst i en musikalsk familie kan minnes at musikk stjal hans oppmerksomheten fra tidlig alder. Hans mor var klassisk pianist og faren en drevne gitarist, trompetist og sanger, samt en morfar som beskrives som en veldig dyktig pianist. Estdahl husker han i tidlig alder bevitnet en høyst imponerende trommeslager på TV-skjermen, noe som virker til å ha hatt en stor innvirkning.

Det som er nytt, er at Peter Estdahl har dannet band med flere erfarne og godt kompetente musikere, et band bestående av bassist Christo Stangness fra Mara and The Inner Strangeness, gitarist Kristian Svalestad Olstad som har gjort seg bemerket med soloprojektet KOL, keyboardist Benjamin Mørk fra musikkeksperimentet Mørk og trommis Norvald Nikolaisen. Disse er nå individene som utgjør bandet Kid Exodus.

Peter Estdahl som har skrevet tekster i lang tid, og står fortsatt for setningsoppbyggingen som utgjør vokalen, mens bandet som helhet bidrar i den kreative prosessen det er å lage musikken. Med Sivert Høyems produsent Rudi Nikolaisen bak spakene har innspilling vært en positiv affære, skal vi

- For et år siden var musikken ganske scizofren, litt sprikende, og selv om den fortsatt er variert, har det vært mer fokus på å male det hele med en bestemt palett, svarer Estdahl på hvordan musikken deres er blitt.

Hvor navnet Kid Exodus kommer fra, har en litt fascinerende historie - Jeg hadde et spill som het Exodus der du var Moses, målet er å skyte filistere, og samle mana fra himmelen. Exodus har derimot en litt mer seriøs klang til seg, og kan sees på som en beskrivelse av hvordan bandet har utviklet seg fra å være Peter Estdahl til Kid Exodus.

- Det er en av låtene på EPen jeg skrev når jeg var seksten, en annen bare for noen måneder siden, forteller Peter om låtene sine, men beskriver også at en rød tråd i tekstene er ganske tydelig. Låtene handler om alt fra å kjede seg til å ha en amerikansk kjæreste. - De fleste sangene handler om å se forbi der man er, følelsemessig, for eksempel, «nå» føles det dritt, men det er nok lysere fremover. Estdahl forteller videre om hvordan nordlys er et lyspunkt i mørket, og hvordan dette reflekteres i plata.

- Vi får mye tid til å tenke på spilling, istedenfor papirarbeid, så det gir en mulighet til å utvikle musikken, forteller bassist Christo om hvordan innspillingen av plata har vært. - Det var ikke slik at vi spilte inn plata på tre dager, det gikk litt over tid, kommenterer Kristian Olstad videre

Kid Exodus slipper plate 4. Februar, sammen med en imponerende musikkvideo som sannsynligvis vil vekke oppsikt for byens Tromsø-brua entusiaster.

Plateslipp med fransk kirkeklang



FOTO: PRESSE

I fjor høst fikk Utropia anledning til å se Hoist! lage et fantastisk show på Bastard Bar. Siden plata deres "Ami Noir" slippes 4. februar har Utropia vært frampå og spurt om et intervju. Det fikk vi:

AV HENRIK VIKEBY
HENRIKVIKEBY@GMAIL.COM

Utropia: Ganske generelt lurer vi på hvordan dere vil beskrive den nye skiva?

Stian: Kompromissløs!

Marita: "Ami noir" heter plata, som er fransk for Darkfriend (ei av låtene på plata). Vi fant ut at vi ville ha fransk tittel, siden den ble spilt inn i Frankrike. Tittelen er egentlig beskrivende for stemningen - det er en plate med bein i mange sjangre, med mørk undertone, og mørke tekster. Jeg skriver mesteparten av musikken, så setter de andre musikerne sitt særpreg på det.

Stian: Vi er syv musikere i bandet med bakgrunn fra både jazz, rock og metalmiljøet i Trondheim, dermed blir det nærmest sjangerfri musikk. Band eller artister som er blitt nevnt i forbindelse med vår musikk er PJ Harvey, Nick Cave, Tom Waits, Patti Smith og lignende.

U: Har den et gjennomgående tema?

Marita: Vi fant etter hvert ut at det er et gjennomgående tema i tekstene våre, og det er døden. Det er relativt alvorlige tekster.

Stian: Ellers kan man si at musikken vår har et ønske om ta lytteren med ut av hverdagen og inn i et rom hvor alt er lov og mulig. Oz hadde en fin teori om hva som skjer med musikken etter den er spilt inn. Han mente at når en låt ble «sluppet fri», som paradoksalt nok skjer i innspillingsprosessen, så får den sin eget liv og nærmest sin egen bevissthet. Den gjør ting du aldri kunne forutse og tar veier du ikke hadde sett for deg. Det er fin tanke synes jeg.

U: Kan du si mer om innspillingsprosessen?

Marita: Plata ble tatt opp live

over ti dager i Studio la Fabrique i Frankrike. Det er rett og slett en gammel fabrikk som er gjort om til studio, helt fantastisk. Plata ble tatt opp live og analogt av Oz Fritz, som også har produsert den. Han har fått til en helt spesiell sound, brukte mye re-amping og naturlig klang/effekter. Han kjørte for eksempel trommesettet gjennom en gitaramp og inn i et stort rom kalt "The mill", for å kunne bruke den crunchy gitaramp-lyden og klangen fra The mill som effekt. Det eneste vi har lagt på i etterkant, er kor, kirkeklokker, plystring og litt sånne småting. Vi var i ei lita kirke i nabolaget, og stilte oss opp rundt en enkel mic der, for å få klangen fra kirka. Vi var også heldige og fikk en fransk vibrafonist/marimbaspiller med oss, som heter Christophe Cavallini - det løftet hele innspillingen for oss.

U: Til slutt, føler dere at plata viderefører stilen deres, eller har det

blitt forandringer til det bedre?

Marita: Siden den er tatt opp live, føler vi at stilen vår er godt bevart. Det er enklere å få fram det lydbildet en vil ha på plate enn det er å få det til live, så vi er veldig fornøyd med lyden. Noe av stemningen i Studio la Fabrique føler vi er med på å gjøre plata spesiell, det føltes som om vi var i en annen og «høytidelig» eller «opphøyd» verden og at vi var der for at vi skulle gjøre noe helt spesielt.

Stian: Produseringen var ellers helt klart på å gjøre stilen bedre og mer original. Når albumet ble mikset ble det gjort i Paririe Sun Studio i California uten at vi var tilstede, Oz sendte oss en låt per dag cirka. Det var til tider ekstremt nervepirrende å høre de nye miksene siden han gjorde ganske mange radikale ting og endringer i prosessen.

U: Hvordan blir året fremover for dere?

Marita: I første omgang blir det release av plata 4. februar, og releasekonserter 7. februar på Internasjonalen i Oslo og 8. februar på Blæst i Trondheim. Vi håper å ta oss en tur til Tromsø også etter hvert og jobber akkurat nå med en tur til Nord-Norge som forhåpentligvis vil finne sted i løpet av mai! Ellers blir det mye jobbing med Hoist!, nå er vi to (Stian og Marita) som jobber tre dager i uka med bandet-booking, låtskriving osv - vi vil satse ordentlig nå og se hvor langt vi kan komme. I tillegg har vi Inger i Killer Inc som jobber for oss, og plateselskapet VME selvsagt. Så vi håper at vi kan få musikken vår ut til alle som er interessert i å høre den. Kort sagt vil vi bare spille mest mulig!

Nå er det bare å se fram til februar og nye toner fra Hoist!.

Casa Murilo: "100% Norwegian". And English. And Brazilian.



BILDER: JUAN PABLO HERNANDEZ QUINTERO

JUAN PABLO HERNÁNDEZ QUINTERO
JP.ETEREO@GMAIL.COM

Not just an average pop-rock band. British frontmen Chris and Dan met in Brazil a few years back. They started to make music, and romance eventually took them to Oslo where they settled, grouped up a band, and made a name for themselves. Together with Frederik (drums), Rudi (el. guitars) Håkon (keyboard) and Sturla (bass) they make the loyal line-up of this youthful, sincere and energetic act. Although still not part of hall of fame, they certainly do have a solid fan base around this side of the world.

Utopia had the chance to meet up in their latest visit to Tromsø and chat about their music:

Utopia: You do belong to the Norwegian music scene more than the British one, right?

Chris: We're "100% norsk" (group laughter)

Utopia: Which makes sense given how tight and "family-like" the Norwegian pop-rock bands seem to be, right? I mean, there's always a youtube video of you covering some Kakkmadafakka or Sirkus Eliassen, or Erlend Øye (Kings of Convenience) covering someone else.

Chris: No one's covered us

yet though! But maybe, yes it is a smaller scene, so you tend to bump into each other more often. I think that's quite nice. Also, we moved here (to Oslo) without a plan, Dan and I knew each other, and I think everyone knew Håkon... In our first gig, the guy that was doing the sound who also had a studio says, "Do you want to come and make a demo?" and we're like, "yeah first show, definitely!"

Utopia: And did you then play material from "Lifting Ships" (their first album)?

Chris: Yes and some stuff that never made it into that record.

Utopia: Because the impression I have of that first album is this: there's a common thread about something close to disconnection. The songs are (inside) stories about your travels and your lives out there. You come back and settle down, you look back upon all those stories and as you try to make sense of them, you write them down and you make songs of them.

Dan: Nail on the head. That's exactly what it is (laughs mildly).

Utopia: And how is "The Rise and Fall" different?

Dan: Well, the setting for the record is Oslo, Norway, whereas before it was Brazil (Salvador). It's slightly more confident. In "Lifting Ships" we didn't really know what we were doing - how to put a show together, how to write songs -

but in the second record we could focus on developing the ideas in the songs, and in every way it's better.

Chris: I think the new album is easier for our listeners to relate to. On Lifting Ships we were writing the songs so specific to one event that happened to Dan and me, whereas now they're maybe more about ideas.

Sturla: In the first record there were also some "Indie" references that we weren't really comfortable with. It just didn't sound like we sounded live, because we didn't know how to make a record.

Chris: Yes, when we play live we like to have a huge amount of energy, so that when Casa Murilo shows up at least, the plan is that the show just, grabs you by the nuts, and doesn't let go 'till the end. And the first record just didn't really do that.

Utopia: And how have you taken the new tour?

Dan: Well there's a limit to how much you can tour in Norway though.

Chris: And it's hard to find places to play outside, given that we're not such a big name, and there's six of us with shitloads of equipment. We only played in Britain that one time last year.

Dan: But of course looking back to where we were a year and a half ago, last time we played in Tromsø it

was in Bastard, and it was a great show! But of course, moving up a level to a place like this, or being part of the headline in Buktafestivalen last year, we definitely feel we're getting somewhere. But another funny thing is we've been support bands a lot, for really crazy different crowds, but we've never really had a support band ourselves.

Utopia: What's the craziest, most unlike-you band that you've been a support band for?

Dan: C.C. Cowboys, Van Morrison, Admiral P, Frank Ocean... But also, of course, it's nice being a support band. I remember being support for a band called Kråkesølv. We were a little "nobody" band, and they were so nice to us. It really meant a lot. Which brings us back to this "Norwegian-bands-being-really-close-together" idea.

Utopia: Indeed, that's a good loop around.

Dan: There you go.

About an hour later after the interview, they deliver. Jadudah (the support band) appropriately sets the mood with high energies and momentum. Casa Murilo gets on stage and from square one shows a few of their most fast-paced tracks from the tour-album, "The Rise and Fall". I have a tendency, whenever I write a concert review, to think about as many bands as possible to compare with.

As a reader, I think this is the most realistic way to give an impression of what the band actually sounds like. Casa Murilo gives me problems in this task.

In any case, they do put up a show. Guitar-driven songs with sensible lyrics about essentially human questions ("The Kids Are Alright", "Rise and Fall") take up a big part of the show. Furthermore, a very modern and self-aware personality comes across ("The City"). With a voice that is slightly reminiscing of Matt Berninger (The National), Chris sings of a trip throughout the heart of the capital to break taboos and paradigms into an unforgettable night. Chorus chants with the crowd take over the show, and the dancing-tune-climax of the night ("Take No More") breaks out.

Euphoric guitar riffs and drum rhythms power up this flawless pick-me-up track - with a hint of *Tropicalia* that brings me back to South America and "El Guincho". Chris climbs up to the wooden beams between the first and second floors of the Haakon Scene, making the "Ordensvakta" unnecessarily nervous. The tight and house-party feeling audience is definitely "gripped by the nuts" as I am forced to leave earlier than expected, because my last bus home is about to leave. Sometimes I wish I lived in a slightly bigger city.

The Saami Week

What is this actually all about?

LYONEL PERABO
LIONEL.D@HOTMAIL.FR

The Saami week of Tromsø is a town-wide event encompassing music, food, exhibitions, sports and trade, all related to the local Saami culture. The Saami week is an expansion of the Saami National Day, celebrated nationwide in Norway on the 6th February but also throughout all Sápmi, an area that extends from the Kola Peninsula to central Sweden.

The Saami National Day commemorates the first meeting of the Saami congress which took place on the same day in 1917 in Trondheim. The meeting, the first one to include Saami representatives from both Norway and Sweden, was initially set-up in order to find ways to resist the current colonial process that was



FOTO: ARCTIC COUNCIL SECRETARIAT

threatening their culture and way of life.

Many decades later, following a general improvement of the relations between the Saami minority and the central

Nordic states, the 6th February was made the official day of the Saami people. On this day the Saami flag should be flown and the Saami anthem be sung.

In Tromsø, the 6th February has been celebrated since 2005 by hosting the world championships in reindeer sprint races. From 2007 onwards, the event has gained more importance and now

encompasses many activities such as, but not limited to: concerts, debates, markets, speeches and a general feeling of warmth and celebration.



ILLUSTRASJON AV HA ANH TRAN

The Heavy Metal Page

Arctic Southern Style



BILDER: PRESSE

Tromsøs egne Itchincide slapp akkurat deres første utgivelse "Commercial Briandamage". Vi hadde flaks og fikk muligheten til å stille noen spørsmål til bassisten Cato Brynildsen Mortensen. En Utopia eksklusiv.

LYONEL PERABO
LIONEL.D@HOTMAIL.FR

Hei Cato. Kan vi kanskje begynne med en liten forklaring om bandets bakgrunn og historie?

Bandet ble grunnlagt i 2007, men hadde blitt diskutert ved flere anledninger i årene før, og det skulle egentlig være et 'One Night Only' prosjekt, men ettersom tiden gikk skjønte vi at vi hadde mer å stille opp med enn først antatt. Derifra gikk det mer eller mindre av seg selv. Vi har vært i norgesfinalen av Wacken Metal Battle to ganger i 2009 og 2011, samt spillt for fulle hus på de fleste scenene vi har stått på siden oppstarten. Bandet ble faktisk stiftet på en ferietur i Romania i 2007 der Ørjan og jeg satt på hotellrommet med hver vår Underberg i hånden og bestemte oss for at når vi kom hjem skulle vi starte band. De resterende bandmedlemmene, Svein Ole, Jan Marius og Thomas ble mer eller mindre rekruttert over telefon den kvelden, og etter hjemkomsten startet vi opp villdyret som på et senere

tidspunkt skulle bli døpt Itchincide. Musikalsk sett er vi samfunnsorientert, og tekstene våre bærer preg av dette. Vi tar opp temaer i tekstene som kan være litt på kanten, men som er relevante i dagens samfunn, og med det provoserer vi kanskje litt. Men ikke noe værre enn det Taliban Airways har gjort i sin tid, hehe.

Liker alle medlemmene samme type musikk, eller har dere forskjellig smak og forenes bare i øvelseslokalet?

Alle medlemmene i bandet har selvfølgelig en forkjærlighet til metal-sjangeren i en eller annen form, men på personlig nivå kan vi være veldig variert. På hjemmefronten svinger vi vel innoft det meste innfor musikk; det være seg country, rock, klassisk, osv. På øvingslokalet kommer alle disse tingene sammen når vi jobber med nytt materiale og nye ideer, dette er med på å forme vår egen sound og særpreg.

Hvorfor tok det så lang tid før albumet har blitt sluppet? Fikk dere forespørsel fra en label eller var det klart fra begynnelsen av at

dette skulle være en selvprodusert plate?

Vi begynte innspillingen av Commercial Briandamage sent 2009, og hadde allerede i forkant avtalt med Yngvar Mehus at dette ikke skulle være et stress prosjekt. Misforstå meg rett, album innspillingen var bandets største prioritet der og da, men vi ville bruke god tid på skiva og sørge for at vi fikk oppskriften rett med tanke på at det var debut albumet vårt. Det ble en del remastering og en del ekstra takes her og der for å sørge for at albumet møtte våre egne forventninger, så denne prosessen tok vel godt over et år før skiva var ferdigstilt.

Utgivelser på store labels er en utfordring for band som ikke akkurat er verdenskjent, så vi satte oss ned og fant frem til den løsningen vi på det tidspunktet mente var det beste, og det var utgivelse via Indie Distribution i Oslo. De fikser alt innenfor fysisk og digital utgivelse. Vi hadde samtaler med Indie om utgivelse i godt over et halvt år, men det var alltid noe som kom i veien og vi fikk på en måte aldri et godt svar fra Indie sin side om når albumet skulle slippes i henhold til deres kapasitet.

Men ettersom vi fikk god tid til å revurdere, så valgte vi å droppe Indie og gi ut albumet selv, og det til en brøkdel av kostnaden av det Indie ville ha. Grunnen til at albumet kommer nå er rett og slett timing i forhold til hva vi har planlagt videre mot våren / sommeren.

"Commercial Briandamage" ble sluppet først på nettet for to måneder siden. Når kommer den fysiske versjonen?

Den fysiske versjonen kommer ut i starten av April 2013, og vil med det markere Itchincides posisjon på Tromsøkartet.

Albumet er produsert av Yngvar Mehus (Taliban Airways, Desert Highway) som også produserte Dienamics skive. Hvorfor valgte dere ham?

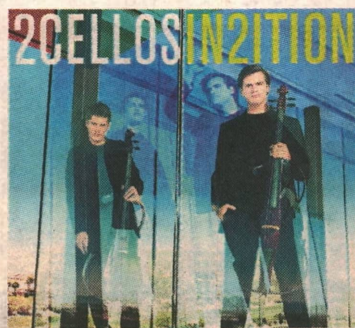
Yngvar er en god kompis av oss, og vi hadde allerede jobbet med han på et tidligere prosjekt. Vi spilte inn EP'en vår 'We All Got The Itch...' sammen med Yngvar allerede i 2007, og syntes da at han var en perfect match til oss på den musikalske fronten, han var en ressurs som vi ville benytte oss av, og hadde hele tiden vanvittig



god input til oss under hele innspillingen. Når Commercial Briandamage skulle spilles inn var valget enkelt.

Yngvar hadde da fått mer erfaring som produsent og hadde lyst til å prøve seg på vårt prosjekt, så det ble et veldig morsomt år med masse ideer som ble kastet frem og tilbake i studioet helt frem til albumet var ferdigstilt. Når Dienamic skulle spille inn sitt album tok de kontakt med oss for å høre hvor vi hadde spilt inn vårt album. Gutta i Dienamic er vi godt kjent med, både privat, og i "jobb sammenheng", og vi har spilt et par konserter sammen med dem. De var blant de første som fikk høre et knippe utvalgte låter av Commercial Briandamage.

LES MER PÅ UTROPIA.NO



Band: 2Cellos
Album: In2ition
Plateselskap:
 Sony Music
Karakter: 2/6



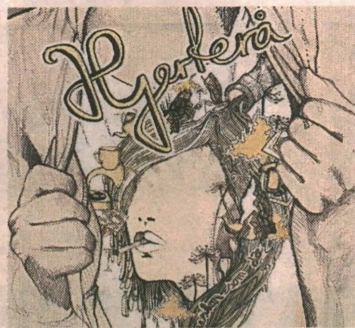
VLADIMIR MIHAJLOVIC
 VLADIMIR_GILMOUR@HOTMAIL.COM

Soundtrack for your elevator

Šulić and Hauser initially achieved worldwide fame through their cello cover of Michael Jackson's 'Smooth Criminal' that very quickly became one of the more popular YouTube videos. This was no mere coincidence as these boys are blessed with an astounding amount of talent. What makes them particularly distinct from other similarly conceived acts is their ability to extract a great range of sounds from their two cellos.

The track that starts off this record, a cover of Fleetwood Mac's 'Oh Well', only further adds to this claim. The cellos wail, yelp, screech and moan, beautifully replacing the unmatched prowess of Peter Green's legendary guitar solos that graced the original record. However, the other choices of covers do not necessarily present their talents in the most appealing fashion. The album very quickly dissolves into a puddle of sugary muzak which is in all earnestness what one would expect from another "classical gone pop" record. 'Highway to Hell' with a guest appearance by Steve Vai is a typical example of the disposable saccharine that most of these records usually amount to. It might be impressive in terms of the musicians' technical abilities but it is nothing but an utter waste of tape as it doesn't leave any lingering impression on the listener.

In all fairness, there are some stunningly beautiful sounds throughout this record and one cannot help but be in awe of these young Croatian musicians, but it is blatantly obvious that this is just another cash-in record without any serious pretense. As such, it might serve as great background music while doing your housework.



Artist: Hjerterå
Album: Nesten Som De
Plateselskap:
 Finito Bacalao Records
Karakter: 6/6



KJETIL ENGH AASEN
 ENGHAASENDEUX@HOTMAIL.COM

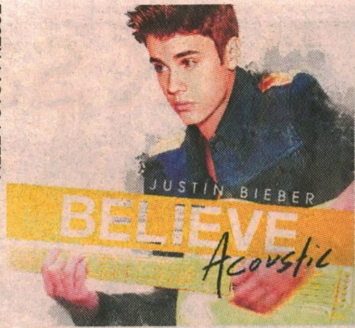
Kaisers, ta deg en bolle!

Tittelen referer hovedsakelig til Kaisers Orchestra nyere musikk, og spesielt den fantastisk overvurderte «Hjerte-knuser», der Hjerterå har et mye bedre alternativ, nemlig Røde Kinn og Kalde Hender som fortjener de ukene på topp-20 (eller hva det nå heter) som Kaiser fikk. Man kan kanskje sammenligne Hjerterå med Kråkesølv, med tanke på bruken av dialekt (Kråkesølv: Bodø, Hjerterå: Tromsø) og til en viss grad musikken, men både musikk og vokal har Kråkesølv mye bedre kontroll på. Sorry Kråkesølv, jeg skjønner rett og slett ikke musikken dere lager.

Hjerterå er ikke redde for å bruke flere instrumenter enn ditt normale rockeband, som alle setter sine preg på sangene. Nå hadde skiva fått en følelse av variasjon uten dette instrumentbruket, så det blir litt mer som et krydder på en allerede spennende hovedrett. Hjerterå skifter fra søt «kjærlighetsmusikk» til tøff rock uten store komplikasjoner, de har også klart å utvikle sin egen sound, noe mange band tydeligvis har problemer med om dagen...

Vokalist Jonan Aarstein har en særegen og god stemme som binder hele musikken sammen på et imponerende vis. Resten av Hjerterå-gjengen viser også at de har drevet med dette en stund, for her virker alt til å være på plass. Tekstene holder godt nivå, selv om det er en type tekstfremførelse man må «venne seg til».

For den oppmerksomme herre, dukker det opp en Simon & Garfunkel låt helt på slutten «Den som vil spør» er en cover av Simons «Song For The Asking». Nok en gang klarer de å ta en høyt elsket låt og gjøre den om til en nord-norsk triumf. Jeg sier, nok en gang, fordi jeg fortsatt husker jeg hørte bandet covere Tom Waits sin «A Christmas Card From A Hooker In Minneapolis» på en høyst imponerende måte. Albumet er helhellig solid og velgjort, de har klart å skape et verk som burde omfavnes. Det er mange etablerte band i Tromsø, de fleste holder et midtets til godt nivå. Hjerterå derimot, sammen med blant andre Jadudah, holder et imponerende høyt nivå. Dette er ordentlige greier!



Artist: Justin Bieber
Album: Believe Acoustic
Plateselskap: The Island
 Def Jam Music Group
Karakter: 1/6



KJETIL ENGH AASEN
 ENGHAASENDEUX@HOTMAIL.COM

Musikk historiens mørkeste kapittel

Hvordan går det an å respektere en sånn artist? Det er tydeligere enn tydeligst at sangene er nøye, kirurgisk utformet til å få de «private» delene til unge jenter til å gå i høygir av kjønnsdriftige hormoner. Dette er ikke musikk, det er et libidofremkallende dop som inntak gjøres igjennom ørene. Fyren er en liten douchemaster nikkedokke for en kjip og falmende musikkindustri som ikke har respekt for seg selv. Dette er mitt inntrykk etter jeg for første gang satte meg ned og faktisk hørte på en Bieber-plate.

Dette er tydeligvis en «unplugged» versjon av det Justin Bieber har stått for de siste årene, der han tar de billige popplåtene som har blitt til enda mer diabetesfremkallende søtsuppe. En samling terrorisende låter som får meg til å ville hoppe ut av vinduet, hadde det ikke vært for at jeg bor i første etasje og det ikke ville gjort nok skade.

Konklusjonen er at hvis du har en hjerne som virker, burde du ikke like musikken hans. Dette er så skreddersydd og kynisk komponert musikk at det burde ha fått en pris for kunstig design. Jeg synes synd på alle der ute som spiller gitar, og faktisk må innse at de spiller samme instrument som denne nissen. Dette er douchegitaristen over alle douchegitarister, de som synger Johnny Cash sin versjon av «Hurt» med tykk påsmurt sentimentalitet i sosiale sammenkomster kan ta seg en bolle. Jeg sier selvfølgelig ikke at Nine Inch Nail eller Johnny Cash skal klandres for dette, men du skjønner tegninga.

Nå er det ingen grunn til å angripe stemmen hans, for å synge kan faktisk fyren, men det er jaggu den eneste positive tingen. Når det er sagt, kunne han ha spart seg for de uendelige «oooooooooh, uuuuuuh, aaaaaah», nesten så jeg finner frem barberbladene.



Band: Totengeflüster
Album: Von Seelensterben
Plateselskap:
 (self-produced)
Karakter: 4/6



LYONEL PERABO
 LIONEL.D@HOTMAIL.FR

Avoiding the pompous pride

TOTENGEFLÜSTER are, I thought, either really serious about their music, or mildly insane. While most bands just jump on the Extreme-Metal bandwagon with a couple of hastily-made slim-CDs, the band whose German name means, "The Whisper of the Dead" chose instead to develop a greater concept, encompassing the many faces of their art.

The music, to start with, is penned by Tottleben, who, besides working as a graphic designer, has been composing music for the last six years. Tottleben appears on "Von Seelensterben" as a more than conscientious songwriter. Equally driven by surgically-precise tremolo-picked guitars as by dark, majestic keyboard orchestrations, the songs present on this LP album are both mature and sincere with a wise focus on simple, yet beautifully-coated melodies.

It also helps that most of these songs (bar the instrumental intro and outro) are rather hasty to say the least. By arranging their songs over a sprawling drum-frenzy, the band manages to avoid the pompous pride too many symphonic bands end up reveling themselves in. The vocals also, courtesy of M. Narbengrund, bring a great dynamic to the whole album as they morph from violent howls to even more violent forms of aural aggression.

FOR THE REST OF THE REVIEW GO TO UTROPIA.NO



Band: Helloween
Album: Straight out of hell
Plateselskap:
 Sony Music
Karakter: 1/6



VLADIMIR MIHAJLOVIC
 VLADIMIR_GILMOUR@HOTMAIL.COM

All hail the Pumpkin Head

As the cover and the title of this record clearly indicate, this is a record that doesn't aspire to anything even remotely original. In the same vein as most power metal bands the cover features a humanoid mascot which in this case sports a giant pumpkin head. Whereas similar and more revered acts, like Iron Maiden for instance, might also be accused for their penchant for cartoonish covers, at least they tend to deliver musically and never slide into utter repetition and blandness. Over the course of this album, Helloween do their best to show their chops, disregarding any sense of coming up with a riff, solo or couplet that hasn't already been heard from countless other cartoonish metal acts.

In this light, it is only fair to note that the record cover and the title with the word "hell" in it (no one really saw that one coming) fits the material like a glove. I am not exactly sure who buys Helloween's records these days but I could easily picture one of these tunes competing at one of the recent Eurovision song contests that were held in the wake of the Finnish band Lordi's victory in 2006. The difference between Helloween and Lordi is that Lordi never took themselves too seriously which I fear is not the case with these "legendary" German power metal pioneers.

All in all, if you are a fan of good melodic power metal, I doubt you will find your share of what you are looking for in this record unless your reasoning has been distorted by an incessant barrage of fist-pumping choruses and lyrics about war, hell and wearing spandex.

Tarantino, nok sagt



KJETIL ENGH AASEN
ENGHAASENDEUX@HOTMAIL.COM

Det er ikke mange som kan lage film som Tarantino, ikke nødvendigvis fordi det ikke er mulig, men fordi ingen andre «har lov» til å gjøre film på den måten. Når man går for å se en film av Tarantino, så vet du at du kommer til å se flere utagerende ting. For eksempel «upassende» musikk, og ukonvensjonell klipping og stil. Prøver andre seg på dette blir det gjerne mindre vellykket. Grunnen er kanskje at

Tarantino «fortjener» å få lov til å lage film akkurat som han vil med et så lang filmrepertoar han har, og suksessen han har oppnådd med dem.

Django Unchained åpner på et spektakulært vis, med en hesblesende introduksjon av Christoph Waltz og Jamie Foxx. Filmen handler hovedsakelig om hevn, og Djangos forsøk på å redde sin kone fra en karismatisk og lumsk slaveeier i form av Leonardo DiCaprio. På samme måte som Tarantino brukte nazister i Inglourious Basterds, så blir ra-

sistiske sør-stats hillbillier brukt som slemminger vi ikke har mye sympati for, og derfor kan tillates å dø ganske brutalt.

Denne filmen føles nesten ut som oppfølger til filmen Inglorious Basterds, mest pga av stil og fremgangsmåte på hvordan en tidligere tidsepoke blir vist frem med en moderne pensel. Historien og oppbygningen er selvfølgelig helt annerledes, mens følelsen er likevel ganske lik.

Noe av det jeg liker aller mest med filmen er selvfølgelig dialo-

gen, og Tarantino bør i ettertid bli husket for å ha skrevet fantastisk dialog og utrolig fargerike karakterer. Hans valg å hente inn (dvs, skrive en karakter for) Christoph Waltz var en av de mange genistrekene, som resulterer i en av de beste karakterene på film på mange år. Jamie Fox briljerer skikkelig for første gang siden Collateral, mens Leonardi DiCaprio får prøvd seg som slemming. Ikke minst må Samuel L Jackson nevnes for en uforglemmelig rolle som en gammel, ondskapsfull, fri slave. Summen er en fantastisk filmopplevelse.

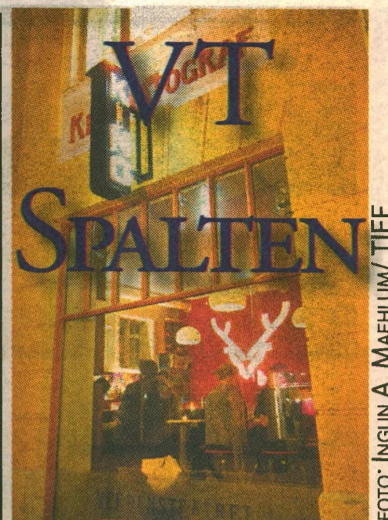


FOTO: INGUN A. MAEHLUM/ TIFF

Februar i Verdensteatret

Rust og Bein er en gripende film om et umake par. To mennesker som lett kunne gått til grunne, men som sammen finner gnisten og en vei videre. Banalt? Langt der ifra – dette er en av årets beste filmer. 8. februar har filmen *Stem Nei* premiere hos oss. Stedet er Chile og året er 1988. President Augusto Pinochet vil gjennomføre en folkeavstemning om hvorvidt han skal bli sittende i stillingen han har hatt siden 1974, og reklamemannen René arbeider med å lage kampanjemateriell for Neisiden. Kan man felle et diktatur på samme måte som man selger brus og joggesko? Til slutt viser vi den strålende dokumentaren *Searching for Sugarman*. Historien om den største artisten du aldri har hørt om.

MÅNEDENS GJEST: MARGRETH OLIN

Filmskaper Margreth Olin gjester i februar Verdensteatret med sin nyeste film *De andre*. I 2009 innførte den norske regjeringen flere tiltak for å begrense innvandringen. Et av tiltakene var å gi enslige asylsøkende barn midlertidige oppholdstiltalelser. De skal returneres til opprinnelseslandet når de fyller 18 år. *De andre* er en skremmende og provoserende film om ungdom som kjemper for å beholde livshåpet. Filmen stiller spørsmål ved hva som skjer med samfunnet vårt når vi bryter med etiske grunnprinsipper. Arrangør: Redd Barna

Tirsdag 19. februar kl 1800 De andre. Innledning: Margreth Olin.

**Tittel: Django Unchained.
Regissør: Quentin Tarantino.
Land: USA.**

Karakter: 6/6

To Perform is to Achieve



FOTO: SUNNIVA JOHANSEN

A cathartic monologue about the psychology of (sports) competitiveness, and a self-aware reflection about performing

JUAN PABLO HERNANDEZ QUINTERO
JP.ETEREO@GMAIL.COM

So the performing arts lack a lot more boundaries than I previously thought. "To Perform is to Achieve" was a somewhat disorienting performance that

dabbled in gray areas.

Hans Christian Van Nijkerk engaged from the first moment with the audience in a particular way: he made it explicit that the spectators could suggest and discuss what should become of the performance. He then spent a few minutes

doing a series of random physical warm-up routines, clad in very revealing sports attire, as he voiced out his thoughts about "competition", "achievement", and the idea of a "champion". He also told the audience that if they got bored, they should not hesitate to make themselves heard.

The audience seemed indeed amused to say the least. To me, there was a deeper and not-so-slightly fetishistic thing going on deeper down: the few spectators who actually took over the workout routine seemed to be getting a kick out of having a human

doll for a few minutes. It quickly became a comic display of the audience giving instructions from the floor, and the artist pretending to struggle complying with their demands

When the sky falls into the sea

Two bodies in black and white. A futuristic sci-fi post war meditation on violin. Laurie Anderson, anyone?

JUAN PABLO HERNANDEZ QUINTERO
JP.ETEREO@GMAIL.COM

I stare skeptically at first. The first thought that comes to mind is that this kind of art really is nothing more than empty improvisation. Add some obscure, suicide-inducing mu-

sic to faceless people engaging on a dance-like body language dialogue and you'll make the spectators believe it's about something deep and divine. Boom. You're an artist. Easy, right?

But because the performance doesn't really take any unexpected turns until it finishes after

about twelve minutes, I'm forced to start making peace with it and taking my defenses down. Unsurprisingly, after a while I end up drowning into the music myself - the reference to Laurie Anderson was me being optimistic, as I do enjoy said music from time to time. Although I kept looking for a syntactic structure to the bodily

dialogue - to no avail - I did eventually synchronized with the basic emotion underlying the script: surrender.

"When the sky falls into the sea" there is little more one could feel, I suppose. This is one of those pieces I like to understand in terms of "texture" (as opposed to "sha-

pe"). It is not an argument; it is not a presentation, not even really a dialogue. It is simply a stream of music and shapes evoking this feeling of fluidity and surrender, and not necessarily in a depressing direction. And seen as such, it was a successful performance.

Om menneskenaturen

Rekviem for ein gris er et strålende og meningsfullt skuespill som blander metateatriske refleksjoner med refleksjoner om menneskenaturen.

BARABARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO

Rekviem for ein gris er et eksperimentelt stykke av Kristin Auestad Danielsen. Stykket handler om menneskenaturen og identitetssøk. Gjennom en interessant, tredelers tolkning stiller Auestad Danielsen, sammen med dramaturgen Kristin Bjørn, spørsmål om språk og forestillings-
evnen.

Rekviem blir framført tre ganger: først som et hørespill, så som skuespill og til slutt som en dokumentar. I den første forestillingen som foregikk den 3. februar, lot Bjørn og Auestad Danielsen skuespillerne improvisere med manuset. De kunne også velge hvilke linjer av hvilken karakter de skulle lese.

Skuespillet kunne vært interpretert på to nivåer. Hendelsene utgjorde det første nivået, og spillets form det andre. Begge nivåer var meningsrike og oppfordret til mange tanker og følelser.

Når det gjelder stykkets handling var Rekviem en svart fabel, som fortalte om tre voksne mennesker som bestemte seg for å bli dyr. For å gjøre det reiste de til et dyrehotell ledet av Ruth. Gryende idyll og feiring av frihet blir til et helvete når de oppdager hva dyrelivet utgjør. Stykket blander komedie og tragedie, og inneholder massevis av absurditet.

Dette form-nivået er enda mer interessant. Vi er vant til å «se» på skuespill, og få meningen fra det visuelle. På Rekviem fikk publikum bind for øynene og de ble oppmuntret til å bruke bare hørelsen sin. Det viste seg at det ikke er lett å bli vant



FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA

til å høre på skuespill. Det er naturlig for mennesker å se på alle mulige visuelle elementer, som mimikken eller bevegelser, og bruke dem til å erstatte meningen av ord.

En annen interessant konklusjon man kommer til er at mennesker har en tendens til å samle informasjonen pre-

senterte på en kaotisk måte, og legge dem til en ordentlig helhet. Selv om alle skuespillerne leste linjer til alle karakterene, kunne man etter en stund gjenkjenne forskjellige karakterer og hendelser og gjøre seg opp konklusjoner om deres karakter, motivasjon og om hva som kommer i stykket.

Rekviem for ein gris var en unik og sterk teateropplevelse. Både skuespillere og prosjektlederen gjorde en strålende jobb med å formidle manusets dybde.

kunst på campus



HYTTE 1-5, 2004, digital bearbejdet fotografi på aluminium, 120x80 cm

FOTO: CAMERON THOMPSON

Maria Gradin

Maria Gardin har bakgrunn som både fotograf og etnolog.

Barn lager seg sine egne verdener og steder. Maria Gradins serie Hytte 1-5 fokuserer nettopp på dette fenomenet og viser oss hytter som barn har bygget. Hyttene er imidlertid løsrevet fra sine omgivelser, og bildene er ytterligere abstrahert ved hjelp av digital bearbejding og manipulering av fargene. Gradin er opptatt av barndommens betydning for livene våre. Hyttene ser hun på dels som bevisste konstruksjoner, dels som et resultat av tilfeldigheter og de muligheter omgivelsene byr på.

Bildenes plassering, rett utenfor det juridiske fakultets rettssal, åpner også for andre tolkninger. Hyttene kan gi assosiasjoner til for eksempel uteliggerhytter eller slumkvarterenes improviserte og midlertidige strukturer. Slik kan bildene mer allment sies å tematisere det å bo, i tillegg til spørsmål som for eksempel er knyttet til eiendomsrett.

Fra boken: «Kunst til stede», redigert av Torild Gjesvik, Unni Grøneng og Søren Ubisch



Tannlege Kjærstad AS

Storgata 39, Tromsø

tlf 776 83 188



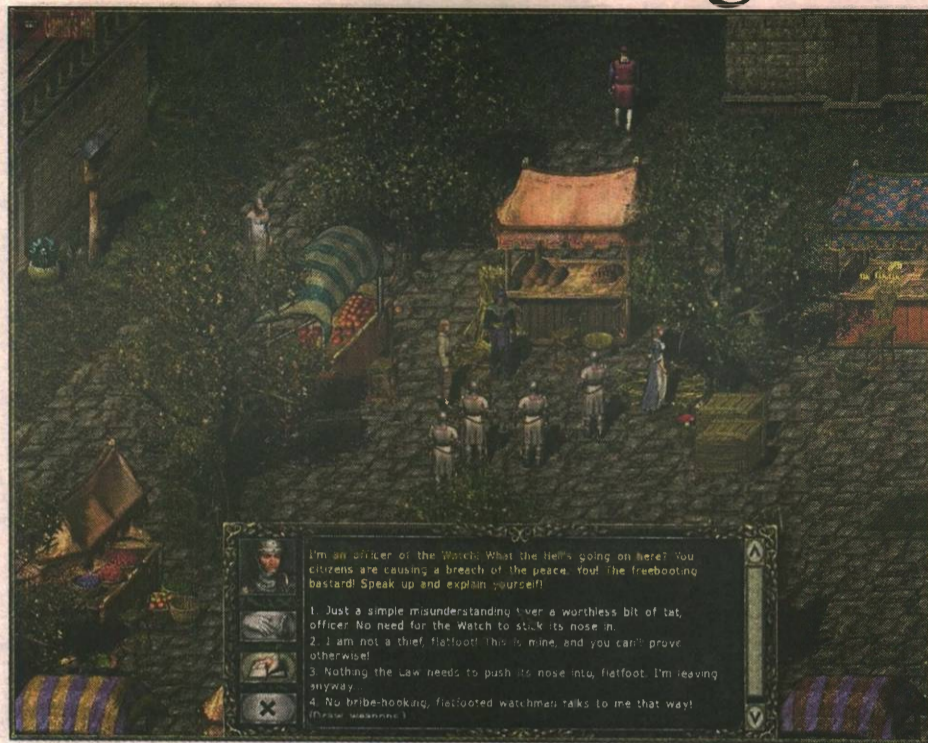
20% studentrabatt

resepsjon@tannlegekjaerstad.nhn.no

Tannlege Jan Erik Kjærstad

Tannpleiere Kristin Solvang og Christina Fredheim

5 games for \$6



DIVINE DIVINITY.



DUKE NUKEM 3D

BILDER: PRESSE

JOE COLLINS
CHOCONUTDOE@YAHOO.CO.UK

Are you in need of a cheap way of procrastinating? Want to play computer games without breaking the bank? Then I have good news. Those clever folks at gog.com have been re-releasing classic PC games, updated to run on modern computers, and selling them dirt cheap. Better still, these games are old enough that they should run on even the crappiest of laptops. Perfect for the financially challenged student. So here's 5 of the best, available for only \$5.99 each.

Duke Nukem 3D

This game is lewd, crude and unashamedly dumb. It's also immensely fun. Duke Nukem 3D comes from a time when first-person shooters were unburdened by Hollywood envy and a near pathological compulsion to 'tell a story'. Instead, games were happy to be about running around, blowing stuff up and SHOOTING ALL THE THINGS. Pick this game up, have a blast and see where all those modern FPSes went wrong. Also, this game was made before the invention of mouse-look, making its keyboard-only control scheme very laptop friendly.

Divine Divinity

A classic RPG that tends to get overlooked (perhaps because it has such a stupid name?). One

part Diablo, one part Ultima and one part zany, German humour, this game has something to offer every RPG fan. While the combat system is rooted firmly in the Action-RPG genre, the open world and quest design feel much more akin to the slower paced, story driven RPGs of old. Oh, and it's down right huge. You could easily lose 50+ hours on a single play-through.

Master of Orion 1&2

This one is actually two games, both of which are brilliant in their own way. Master of Orion is one of the original empire building, grand strategy games. It also happens to be set in space and features enough bad ass spaceships and aliens to whet the appetite of

any sci-fi nerd. The second game builds on the first, adding depth and complexity while keeping everything that made the original so appealing. Strongly recommended for fans of the Civilization and Total War games.

Simon the Sorcerer

Often regarded as the weird, British counterpart to the Monkey Island series, Simon the Sorcerer has a lot in common with those classic LucasArts adventure games: the humour, the memorable characters, the verbs, the puzzles... Ah yes, those old school point'n'click puzzles. The ones that make you want to throw your computer out the nearest window and forever curse the names of whatever sadistic bastards de-

signed this game. Ok, maybe I'm exaggerating slightly. It's a great game really. Just remember: if you get stuck, google is your friend.

Oddworld: Abe's Oddysee

This game is easily one of the most aesthetically original platformers ever made. There's never been anything else quite like it, either before or since. Somewhere between steampunk and I-don't-even-know-what-the-hell-that-is, it needs to be played to be believed. As with all classic platformers, the difficulty tends to vary wildly, but Oddworld is such a downright charming and fascinating place that I can safely recommend this to just about anyone. This is another one that can be played with just the keyboard.



FOTO: PRESSE

Livets prosa

NATALIA MAZUR
HERMENEGILDA.SA@GMAIL.COM

Tittel: Neste gang blir alt riktig
Forlag: Jippi Forlag
Forfatter: Lene Ask
Utgitt: 02.12.2012

denne tegneserien skal man ikke finne helter, aliener eller innovative maskiner. Det nytter heller ikke å søke etter godt bevoktede hemmeligheter eller overnaturlige krefter. Men det er noe som kan tiltrekke interesse. I stede for adrenalin gir Lene Ask oss oversikt over menneskets vanlige liv, som er fullt av mange små og store sorger, samt konflikter mellom plikter og ønsker.

Hele historie finner plass i et bibliotek, hvor Marit arbeider – hovedpersonen i denne tegneserien. Hun er vitne til en hverdags-scene, når en mor ikke gir datteren lov til å bli med på arbeidsplassen Dumme mamma. Jeg får aldri lov til noen ting." – sa dattera og gikk til barnehagen. Hvert menneske vil si – "livets prosa", men for Marit var det ikke så nøytralt. Hun begynte å erindre alle

scenene fra barndommen hennes, da mora hennes var i stand til å stoppe selv de mest idylliske tilstandene og med kald innflytelse skadet øyeblikk som skulle være vakre og gledelige. Hele historien til Marit er så sterk påvirket av endringene hennes, at barndomsopplevelsene er synlige i forskjellige livsområder hos henne – særlig forhold til menn.

Til oppsummering er „Neste gang blir alt riktig” en vanlig historie om vanlige mennesker. Som i livet binder det seg med kjærlighet, skuffelse, sykdom og død, som man ikke kan avholde. Til tross for at avslutningen er positiv, er hele historien veldig grå og smertelig. I tillegg er streken så enkel at effekten er enda sterkere. Anbefales ikke for dem som svinger med tankene i skyene – kontakt med bakken kan være tragisk for dem.

kjemien rundt oss



BJARTE AARMO LUND
BJARTE@UTROPIA.NO

P¹⁵ Fosfor

30,97376 u

Grunnstoffet fosfor, nummer 15, var det første grunnstoffet som ble isolert, og som man ikke hadde noen ide om fra før av.

I 1669 gjorde alkymisten Hennig Brand forsøk på å isolere De Visers Sten, ved å destillere salter i urinen. Han kokte 5500 liter(!) "gjæret" urin, og satt til sist igjen med rundt 100 gram voksak-

tig masse som tok fyr når det ble eksponert for luft. Brand hadde i sin søken etter gull oppdaget fosfor.

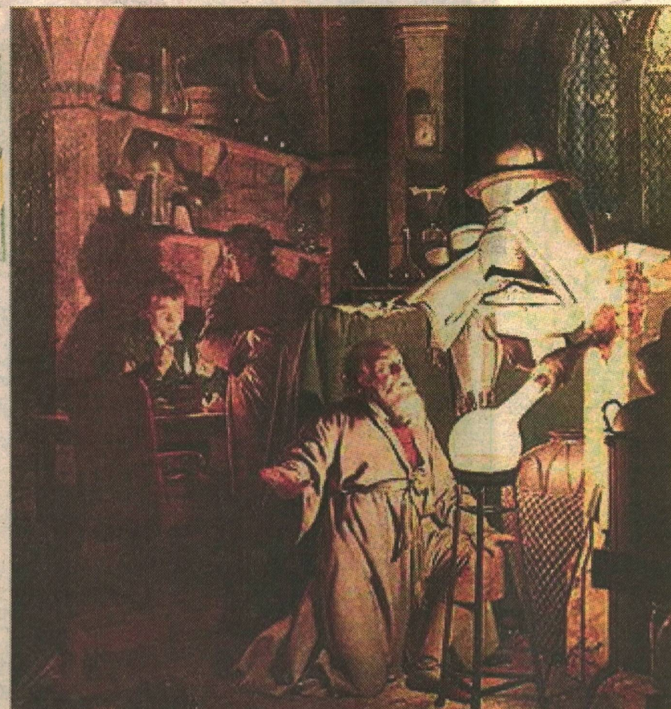
Senere raffinerte vitenskapsmenn som Robert Boyle prosessen, og Boyle endte opp med å bruke fosfor for å antenne små trepinner dyppet i svovel, en forløper til våre fyrstikker.

Man innså senere hvor viktig fosfor er for alt levende liv;

det er en viktig bestanddel i vårt DNA.

Landbruket innså at man trengte gjødsel med fosfor. Inntil man fant en god måte å produsere det på ble det høstet store mengder avføring fra fugler og flaggermus, som er rik på både nitrogen og fosfor. Faktisk brøt det ut krig mellom Spania og Peru/Chile da Spania innførte en blokade rundt øyer rik på guano, som denne fugle-avføringen heter.

Hvit fosfor, er en form av fosfor, og er veldig ustabil. Hvit fosfor tar fyr når det eksponeres for luft, er veldig giftig og utrolig reaktivt. Derfor har det blitt brukt i brannbomber, deriblant Napalm. Når det treffer mennesker er det unektelig et fryktelig våpen. Fosfor fester seg i huden og brenner



5500 LITER URIN KOKT!

FOTO: PRESSE

til det er tomt for fosfor eller det ikke er noe oksygen igjen.

mat

Amich (Armenian)

ASEL MYRZABEKOVA
ASELYAM@GMAIL.COM

Ingredients:

- 1.5 kg chicken or turkey
- ½ glass of rice
- almonds
- dried apricots
- raisins
- butter
- cinnamon
- 4 pieces of cloves
- salt and pepper

Boil the rice until it is half-cooked.. Fry the almonds, dried apricots and raisins for 5 minutes, mix them with the rice, and then add the cinnamon and cloves. Fill the chicken or turkey with this stuffing, sew it, grease it with butter and put it into a deep pan. Add 1/2 glass of water and put the pan into the oven. Wait until the chicken/turkey is cooked all the way through.



FOTO: PRESSE

Kulturredaktøren anbefaler

Har du bestemt deg for hvilken konsert eller utstilling du skal på i de kommende to ukene? Her får du noen tips angående hva som er verdt å sjekke ut!

KASIA MIKOLAJEWSKA
KASIA@UTROPIA.NO

KID EXODUS

Sted: Driv

Dato: 08.02.2013, 22:00

Etter at du har lest intervjuet med Peter Estdahl (med mindre du leser Utopia baklengs) og har sett hans nye video (Are We Apart) på vimeo, er det på tide at du kommer på konserten! EPn Northern Lights er debutalbumet til Kid Exodus. Skiven slippes 4. februar av Sony Music. Jeg må innrømme at jeg, personlig, ikke er så

oppslukt av popsound, men Peters suksess oppfordrer meg til å følge historien hans.

REKVIEM FOR EIN GRIS

Sted: Kurant

Dato: 16-17.02.2013, 19:00

Den 2. februar gikk jeg på et fantastisk hørespill i Rådstua Teaterhus. Hørespillet var første del av en trilogi. Vel, rettere sagt en forestilling i tre versjoner! Rekviem for ein gris er skrevet av Kristin Auestad Danielsen og er "en svart fabel for voksne". Har ikke hørt så spennende post-

moderne spill før i Norge, kan knapt vente til å se det på Kurant!

HEDWIG AND THE ANGRY INCH

Sted: Hålogaland Teater

Dato: 14.02.2013, 19:30

På Valantinsdag, 14. februar, erobrer "Hedwig" Scene Øst på Hålogalands Teater. Musikalen forteller om en flamboyant og høy sanger etter en uheldig kjønnsoperasjon, og hans jakt etter kjærlighet og identitet. Musikalen inneholder masse absurde, komiske og fengende låter.

HEDWIG AND THE ANGRY INCH

Den er også dypt meningsfull, og stiller spørsmål om kjønn, identitet, og kjærlighet. Musikalen blir tilogmed en skuespillerdebut til Per Kristian «Fox» Trollvik, en Tromsø-superstar fra bandet F.A.C.E., og Scene Øst blir omgjort til en nattklubb da "Hedwig" har konserten sin.

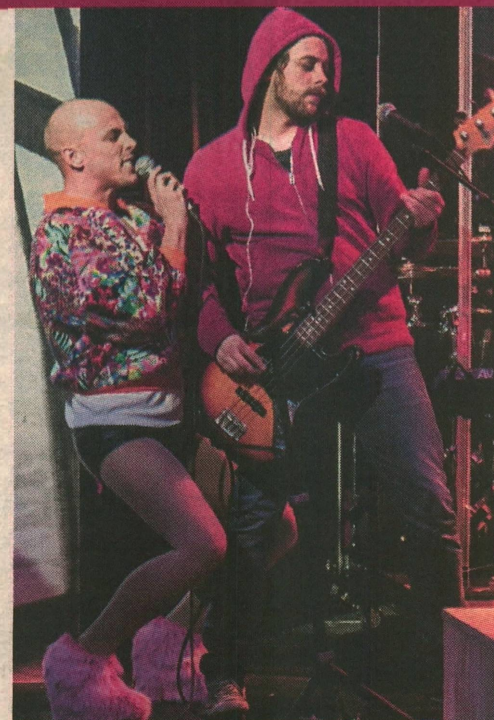
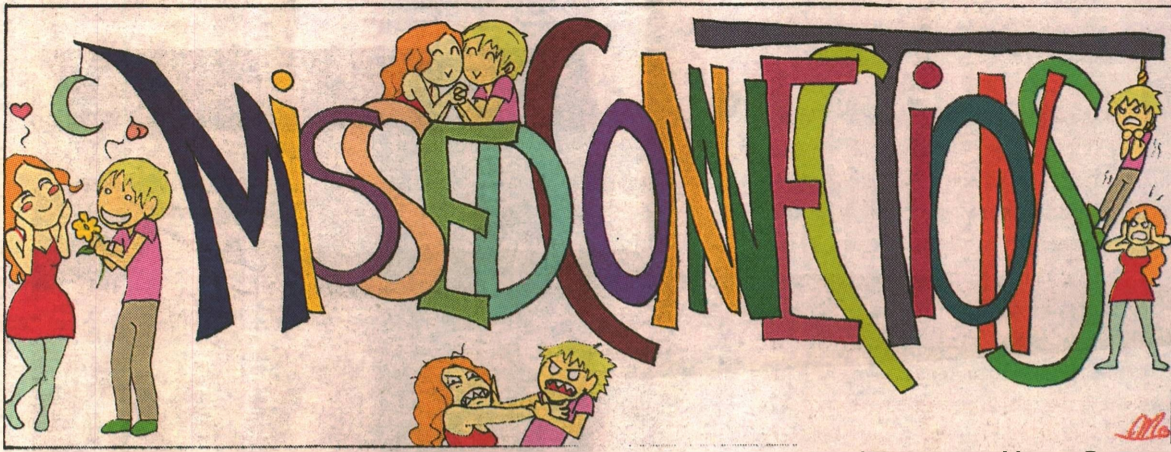


FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA

missed connections



ILLUSTRASJON: MANON COURTAUX

Missed connections:

To the short girl doing Biochemistry, Oh so you've decided to stop shaving your body hair. Sure, some people like that. The only problem is, you're a girl. You should at least consider shaving your chest hair. I can see it through your shirt.

To the person that stole my pen in the library,

I really miss it and now don't have anything to write with. Please

give it back.

To all the rich Norwegians, Please give me all your money. Just ask for the most attractive person in Utopia — that'll be me (some people in our office might think it's them, but it's not. Sorry guys.)

To all the bus drivers, We're sorry we're rude to you sometimes. But seriously, we understand sliding down the hill might be fun for you, but it's not really for us. Also, putting chains on

your tyres might be a good idea.

To the person who took one of the dice from the Monopoly board,

You deserve to die.

To people living on my floor in Åsgårdvegen,

Well done on cleaning the kitchen. Seriously. It looks very nice now. Next step: actually making conversation with your neighbours. Making eye contact will do too.

advice column: ask Cupid

Dear Cupid!

What happened to you?! Are you blind or did somebody steal your bow and arrows? You don't shoot my crushes any more, which brings me a lot of pain and sadness. I gave you names of all 9 of them and still NO ACTION! I am totally giving them signs, passing them in the university halls and looking the other way when they look at me. It is so obvious that I am encouraging them to ask me out. If you could please finally show up and use your magic powers to push them in my direction.

Lots of love,
Desperate.

Dear Desperate!

I've told you a million times – I already use my magic powers, but either your case is tragic or your signs suck. Try not to look the other way when they look at you or GROW UP and say 'hello!' Remember – I have over 7 billion people to take care of, you have only

9. I cannot focus on you all the time. Let me live. I need a break from you; I think it would be for the best if we stopped communicating for some time. I would love it if we stayed friends, but please

don't write to me too often. Moderation is the key word in our relationship.

Not only yours,
Cupid

utropias frivillige

Francesco Pogliano
Henrik Vikeby
Ida Bing
Joe Collins

journalister

Alexandra Tenebrosos
Antonina Chomicz
Bjarte Aarmo Lund

Michelle Marie Saliba
Fredriksen
Natalia Mazur
Piotr Mazur
Thea Vinge

Therese Smelror Løkken
Thomas Schleider
Vladimir Mihajlovic

fotografer

Alexandra Tenebrosos
Maria Isabelle Mikalsen
Olga Koulikova
Ziva Lenarcic

illustratører

Ha Anh Tran
Joshua Hanger
Marie Seljehaug Johansson
Natalia Mazur

korrektur

Amie Leigh Fairs
Henrik Vikeby
Ida Bing
Kjetil Engh Aasen
Sunniva Johansen
Thea Vinge
Stewart Håseth

utroscope



Aries: This week you'll try to make a lasting impression on your boyfriend. You will succeed. You'll buy the 149 kr. black dress from H&M. You will look fat in it. Partially cause it's not very flattering, partially cause you really are fat. Your boyfriend will be disgusted and won't have sex with you. Happy Valentine's Day!



Taurus: February will be an exciting month for you! Remember to check your post-box on Valentine's Day. You might get a big romantic nothing.



Gemini: Oh hello, cheeky bastard. You look stunning today (in comparison to all other days, of course). You're still quite ugly. Your horoscope: it will not change; you'll stay ugly until you die alone.



Cancer: Think about the meaning of your life. Is it really valuable to spend it all playing Skyrim and eating onion-bacon crisps?



Leo: You'll ask two people to spend Valentine's Day with you; neither of them will agree. You will be alone for the 12th time in a row (when you were 10 your mum decided to spend Valentine's Day with you to make you forget you had no friends — a bit creepy, but I'm not here to judge). But hey, the Sun is back!



Virgo: Get ready for big changes in your life! In February you'll become a romantic movie character (just in case don't get on a ship called Titanic).



Libra: Wow. Just wow. So you CAN look sluttier than usual! Well done you. You'll surely find true love dressed like this. JUST JOKING. You won't.



Scorpio: A butterfly flapped its wings on the southern steps of Jerusalem, so expect to get pregnant soon. Miracles happen.



Sagittarius: You'll meet the CUTEST Norwegian ever. He'll be holding hands with his girlfriend. He won't even notice you (because you're kind of boring, let's face it). You'll spend a week crying in bed and watching "16 and Pregnant," secretly hoping someone would be interested in you enough to impregnate you.



Capricorn: Karma will always find you. Think about giving away your old clothes to charity, Fretex or anyone you know who is in need. You keep them deep in your closet, they might even not have one shelf.



Aquarius: You'll play backgammon in Bodega on the 16th, with your only friend. It'll literally be the most exciting thing to happen to you in the next 2 weeks. Maybe you should rethink your life.



Pisces: The 12th, 17th and 24th will bring you many reasons to be happy. Do not leave home on the 14th though (don't whine, you didn't have any plans anyway).

ILLUSTRASJONER: MARIE SELJEHAUG JOHANSSON

the Utopia Calendar

Your source of information about what happens in Tromsø.

musikk kunst
teater StudentU-
Ka13 driv ISU events
Samisk Uke 2013

mandag 11. februar
Mandagsrock, driv, 20:00

lørdag 16. februar
salsakurs, driv, 16:00
Erik Storbånd m/Mariti og Øystein, Kulturhuset, 21:00
Karneval, driv, 23:00

tirsdag 12. februar
tirsdayslounge, driv, 20:00

mandag 18. februar
Metall og hardrock-kveld,
driv, 21:00

torsdag 07. februar
Såpmi Beat, Tvibit, 16:00

Samisk Kortfilmprogram, Verdsteatret, 17:00
Mistero Buffo, Hålogaland Teater, 18:00
Valkyrien Allstars, Driv, 21:00
Cazadores, Bastard Bar, 22:00

fredag 08. februar
Minikonserert med Hjerterå, Backbeat, 18:00

Søstra Mi, Kulturhuset, 19:00
Greener on the other side, Small Projects, 20:00
VISHNU, Kulturhuset, 22:00
Kid Exodus, Driv, 22:00

lørdag 09. februar

Offisiell åpning av Norsk mesterskap i Lassokasting, Storgata, 10:55
Veiled Rebellion: Women in Afghanistan, Pespektivet Museum, 14:00
Hellbilles, Kulturhuset, 21:00
Party Lørdag, Driv, 23:00

søndag 10. februar

Sportssøndag, Driv, 11:00
Konserert med Niko Valkkeppää og Georg Buljo, Skarven, 20:00

fredag 15 februar

Terje Sporsem – Krig, Kulturhuset, 19:30
Hjerterå, driv, 22:00

søndag 17. februar

gamenight med teknologiklubben og microsoft, driv, 17:00

torsdag 14. februar

Dreamatcher Valentines Day, driv, 19:00
Hedwig and The Angry Inch, Hålogaland Teater, 19:30
Unni Wilhelmsen & Peter Carlsen, Kulturhuset, 22:00

onsdag 13. februar

Studentuka kick-off, driv, 18:00
Intimquiz med Leo Ajkic, driv, 18:30

tirsdag 19. februar

tirsdayslounge, driv, 20:00
TOSMA, driv, 21:00

onsdag 20. februar

VAMP, Kulturhuset, 19:00
A-Laget, driv, 21:00

torsdag 21. februar

Milkhæel Paskaley, driv, 21:00

for an updated calendar of all the cultural events, go to our website
utropia.no